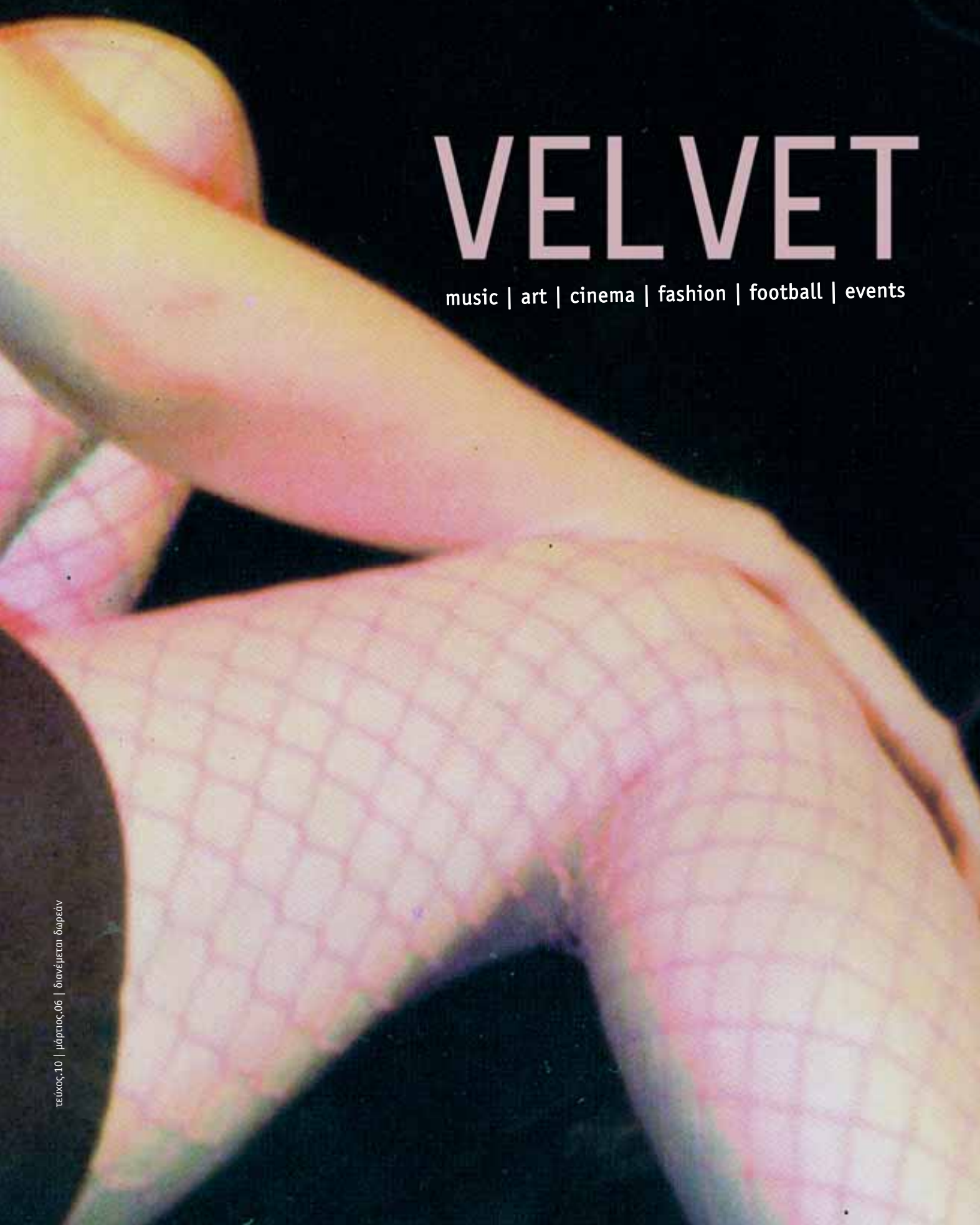

VELVET

music | art | cinema | fashion | football | events

1 YEAR VELVET PARTY

SATURDAY 15 APRIL

ART "fuck your dreams, this is heaven" group exhibition

LIVE Trypanosoma | Victory Collapse

DJ SETS Dimitris Voglis | Odysseas | Legal Tender

CINEMA Tribute to Aki Kaurismaki's Dancing Scenes

Free entrance
Starts 10pm

BOOZE Cooperativa
Κολοκοτρώνη 57

1,2,3, Go!./01

faces./04

camera./06

Ta DVD Shops των Εξαρχείων |
Flms there... And the bear goes to... |
...Films here | Porn ! Porn ! Porn !

art./12

Τα μαλακά και τα σκληρά εικαστικά: Η γκαλερίτσαρκα |
ev+a, exhibition of visual art |
Lucky 13 Questionnaire

b-sides./18

Όμορφα σπίτια | Illegal Beats: The Arsenal of
Jalapeno Records | What would have happened if... |
Pick-up | Indie Labels

new media./24

0100101110101101.org

Boosja | In a little museum

size./26

Remember Manderlay?

kick-off./28

pot pourri./30

VELVET
τεύχος.10
μάρτιος 06
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Διεύθυνση / Επιμέλεια:

Λάκης & Άρης Ιωάνες

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη

Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφήμιση:

Κατερίνα Ζωγράφου

Διαφήμιση Θεσσαλονίκη:

Μαρίτσα Δασκαλάκη

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λάκης & Άρης Ιωάνες

(art)

Σένια Καλπακτσόγλου

Χριστόφορος Μαρίνος

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Αντρέας Κίκπρας

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Οδυσσεύς Νικητιάδης

Γιάκος Κολιοπάνος

(size)

Asako Masunouchi

Χριστίνα Ροδοπούλου

(kick-off)

Αντρέας Κίκπρας

Επίσης έγραψαν:

Ηλίας Παπαζαχαρίας

Dr. Faux

Νίκος Λιάσκας

Δάφνη Δραγώνα

Μαρίλεια Σαλαμάνου

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος

Δανάη Βαρθαλή

Αντζι Καρατζά

Έκδοση:

The Studio (art projects)

Μηλτιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 33 14 923

E: velvet_magazine@yahoo.gr

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

Παιδιά, καλό θα ήτο να μην τα περιμένουμε όλα από τους άλλους...
έχεις συγκρότημα;.. κάνε τα cδακια σου με τα εξώφυλλα που γουστάρεις και
μοίρασέ τα δεξιά - αριστερά (στείλε και σε μας)... φτιάξε το ωραίο σου
profile στο my space... κανόνισε κάνα live... φτιάξε το flyer σου, βάλτο στα
σωστά σημεία και βουρ...
είσαι εικαστικός; βρες 4-5 ανθρώπους που γουστάρεις τη δουλειά τους και
μπορείτε να συνεννοηθείτε χωρίς υστερίες... κανονίστε την έκθεσή σας...
προβάλετέ την προς τα έξω όσο καλύτερα μπορείτε... θα έρθουμε, αν το
μάθουμε... και μεις και πολλοί άλλοι... τελειώσαμε με τη γκρίνια και τις
δικαιολογίες... δεν έχω τους κατάλληλους γνωστούς... το κράτος δεν μας
βοηθάει... ποιος, αυτός; που τα 'χει με την τάδε, που είναι κόρη του
άλλου, που τον σπρώχει κάποιος... αόριστα... και σκοτεινά... κτλκτλκτλ
ok... για όλους μας είναι δύσκολα τα πράγματα... πολλή δουλειά, λίγος
χρόνος, καθόλου λεφτά κτλ... ε και τώρα τι να κάνουμε;.. θα καθόμαστε και
θα μιζεριάζουμε ή θα περιμένουμε το θαύμα;.. άντε, βουρ... αν δεν τα
κάνουμε εμείς, ποιος θα τα κάνει;..

à bientôt!

Billabong.com

DAVID
RASTOVICH

Billabong

DANIEL TREACY

Κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν...

Χριστόφορος Μαρίνος: Επιτέλους, ελεύθερος!

Νατάσα Γιανναράκη: Τον γνώρισα πριν κάνα χρόνο σ' ένα φιλικό σπίτι στο Λονδίνο. Φορούσε έναν αστείο σκούφο και γυάλιζε το μάτι του!

Νίκος Λιάσκας: Μερικοί άγγελοι πάνε και στην ...κόλαση.

Δάφνη Δραγώνα: la la la la la, la la la la la, la la la...

Οδυσσέας Νικητιανός: Wham bam thank you dan!

Asako Masunouchi: Please don't hate Brighton, it's such a nice place!

Δημήτρης Βόγλης: If I could write poetry I would write a thousand words to tell the world that I love you... Ό,τι και να γίνει θα τον αγαπάμε για πάντα.

Ηλίας Παπαζαχαρίας: Δεν άκουγα Television Personalities, αλλά έχει πλάκα το τέλος του I know where Syd Barrett lives... 0000HHHH Shut up!

Ειρήνη Ζωγράφου: Κουτό αγόρι!

Άντα Θεοδωρακάκη: Πώς να μην μπλοκάρω όταν πρέπει να γράψω κάτι σύντομο για τον άνθρωπο που έχει αλλάξει οριστικά τον τρόπο που σκέφτομαι και αντιλαμβάνομαι τη μουσική; Ορίστε, λοιπόν! Love you always, Dan!

Άρης Ιωνάς: Ο Θεός σου παραπατάει... ο Θεός σου βρωμάει... ο Θεός σου δεν έχει δόντια... ο Θεός σου είναι κακός κιθαρίστας... ο Θεός σου λέει ψέμματα... ο Θεός δεν είναι καί τόσο όμορφος... ο Θεός σου δεν είναι και τόσο δυνατός. Γι' αυτό τον αγαπάς...

Αντρέας Κίκνης: And I wish that he was happy all of the time in his mind...

Γιάγκος Κολιοπάνος: Μεγάλο πειρακτήρι...

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος: «I know where Syd Barrett lives»... χεχεχε... και εγώ ξέρω...

Χριστίνα Ροδοπούλου: Απ' ό,τι ξέρω, πρέπει να τα σπάει...

The man who paints the rainbows

Ήρθε η ώρα του Γιάννη Βαλαώρα... όχι... του Daniel Treacy... του χαρισματικού αρχηγού των θρυλικών Television Personalities, ενός από τα επιδραστικότερα συγκροτήματα για όλο αυτό το κομμάτι που λέμε indie, pop, arty, punk, D.I.Y., alternative. Με νέο συμβόλαιο και δίσκο (ύστερα από 10 ολόκληρα χρόνια με φυλακές, drugs, άστεγος) στη Domino, συνεντεύξεις και αφιερώματα σε μεγάλα μουσικά περιοδικά όπως το Uncut και το Mojo, ο Daniel φαίνεται να κατακτά τη θέση που του αξίζει στο μουσικό στερέωμα... αρκεί (ελπίζουμε) να ξεπεράσει κάποια ψιλοπροβλημάτκια... Ακούγεται ότι θα μας έρθει αρχές Μαΐου, για να δούμε, γιατί μας τα 'χει ξαναπεί αυτά...

Τα DVD SHOPS των Εξαρχείων

του Αντρέα Κίκνρα

«Εεεμ... είδα ότι έχετε το Ροζ Πάνθηρα στην ταμπέλα σας...». (Αυτο)-γκόλ από τα αποδυτήρια. Ένα πελώριο ερωτηματικό σχηματίστηκε πάνω από το κεφάλι του Μάκν από το B-Brain Store. «Ε... ποιος Ροζ Πάνθηρας; Ένας ροζ εγκέφαλος είναι με πλοκάμια. Αυτό σημαίνει B-Brain, είναι ο εγκέφαλος του σινεφίλ!». Πιο οικείο στο συγκεκριμένο εγκέφαλο, ένα ομοίωμα του 60s (και βγάλε) ρομπότ Dalek, βασικού αντίπαλου δέους του Dr Who σε υποδέχεται στο B-Brain Store, μαζί με το Μάκν και το Δημήτρη. «Ασχολούμαστε χρόνια με b movies, trash, sci-fi, Asian horror, giallo, γενικά περίεργα γούστα!», λέει γελώντας ο Μάκνς, καμαρώνοντας για μια συλλεκτική αφίσα από το Aldila (The Beyond) (1981) του Lucio Fulci που κοσμεί τον τοίχο, μαζί με πολλές άλλες τέτοιες, οι περισσότερες στα ελληνικά (top: «Κραυγή θανάτου στη σπηλιά των κανιβάλων»).

Οτιδήποτε γενικά περιλαμβάνεται στο τεράστιο φάσμα του χαρακτήρισμού cult ενδιαφέρει το κοινό του B-Brain Store. Ποιοι είναι αυτοί; «Υποψιασμένοι, κυρίως από 18 έως 40 που π.χ. είδαν έναν Argento σε μια από τις παλιές προβολές της Δεξαμενής και θέλσαν να χωθούν με τα ρούτρα. Πάντως εδώ έχουμε και boxsets Kubrick ή Tarkovsky, σε γιαπωνέζικη έκδοση μάλιστα!». Ρωτώντας για αγαπημένους σκηνοθέτες, ο Δημήτρης αυτόματα αραδιάζει μια σειρά από ονόματα: «Roger Corman, Ed Wood, John Waters, Lloyd Kaufman, Lucio Fulci, Joe D'Amato, Takashi Miike, Ryhei Kitamura...». Έδειχνε ότι μπορούσε να συνεχίζει για αρκετά ακόμα, αλλά τον διέκοψαν...

B-BRAIN STORE

Από: Σεπτέμβριο 2003

B-Brain Store Top 5 most wanted DVDs

1. The Boogeyman (Uli Lommel, 1980)
2. Cannibal Holocaust (Ruggero Deodato, 1980)
3. Subconscious Cruelty (Karim Hussain, 1999)
4. Deathstalker (James Sbardellati, 1983)
5. Venus in Furs (Jess Franco, 1969)

B-Brain Plus: Περιοδικά (Vengeance, Dark Side, Cult Movies, Video Watchdog, Fangoria κ.ά), Soundtrack σε Βινύλιο (Barbarella, Black Emanuelle, Roma Violenta), Figures κλπ.

Data: Διόδου 34, τηλ.: 210 3635381

Η τεθλασμένη βόλτα συνεχίζεται στο The Crypt, σχεδόν πάνω στην Πλατεία. Το όνομα είναι εύγλωττο, τόσο για το στυλ της εισόδου, όσο και για το γενικότερο ύφος: «Σκοπός της “Κρύπτης” είναι να καλύψει το κενό της ελληνικής αγοράς στις ταινίες θρίλερ, κινητρό της είναι η αγάπη για το συγκεκριμένο είδος, γιατί όλοι αγαπάμε ένα καλό τρόμαγμα», εξηγεί ο Στέφανος που άνοιξε την «Κρύπτη» 2 χρόνια πριν, παρέα με τον κολλητό του. Και πώς ήρθε η αγάπη; «Από τη μητέρα μου. Νοίκιαζε παιδικά για μένα και θρίλερ για κείνη από το video club της γειτονιάς. Ε, εγώ έβλεπα και τα παιδικά και τα θρίλερ...». Για να φτιάξει ακόμη περισσότερο το κλίμα, ο Στέφανος πιάνει ένα cd: «Ένα καλό soundtrack είναι πάντα ατραξιόν». Τι είναι καλό soundtrack; «Οτιδήποτε έχει κιθάρα, μπάσο, ντραμς και φωνή». Και ξεκινάει το Man in the Box των Alice & Chains... «Δεν περιμέναμε ποτέ ότι υπάρχουν τόσο πολλοί που έχουν τέτοιο κόλλημα με τα θρίλερ. Σου 'ρχονται πελάτες με λίστες 50-60 ταινιών και συ ψάχνεις να τις βρεις, θέλεις να τους εξυπηρετήσεις και να κρατήσεις ένα οικογενειακό κλίμα. Εμείς ξέραμε από θρίλερ, αλλά μέσα στα 2 χρόνια μάθαμε πολλά περισσότερα από τους ίδιους τους πελάτες. Έτσι τώρα μπορούμε να πλακωνόμαστε μαζί τους για τις ταινίες». Μια περίπτωση τέτοιου οπαδού; «Ένας δάσκαλος από την Πάτρα έρχεται μια φορά το μήνα εδώ για ψώνια. Είναι θεός, φαντάσου ότι στα παιδικά πάρτι εκεί βάζει στα παιδάκια και ακούνε Birthday Party! Κι η πλάκα είναι ότι τα μικρά γουστάρουν!»

THE CRYPT

THE CRYPT

Από: Μάρτιο 2004

The Crypt Top-5 most wanted DVDs

1. Braindead (Peter Jackson, 1992)
2. Night of the Living Dead (George Romero, 1968)
3. Suspiria (Dario Argento, 1977)
4. Nosferatu (Friedrich Murnau, 1922)
5. Sister Emanuelle (Giuseppe Vari, aka Joseph Warren, 1977)

The Crypt Plus: Ελληνικά Fanzines (Movies & Games, Piranha, Gang-Bang, High Frequences κ.ά), videotapes (κυρίως από New Star), posters, postcards κλπ.

Data: Θεμιστοκλέους 53, τηλ.: 210 3809356

www.thecrypt.gr

camera./07

Αυτό θα πει εκπαίδευση, από σπίτι και σχολείο, σκέφτομαι κατεβαίνοντας τη Στουρνάρη και φτάνοντας στην Clipart. Εδώ το σινεφίλ κλίμα επεκτείνεται σε πολλές κλασικές –και δυσεύρετες– ταινίες, αλλά και πιο πειραματικά, avant-garde πράγματα... Εξάλλου το κατάστημα συνδέεται με ένα ευρύτερο πολιτιστικό πρότζεκτ που έχει δραστηριοποιηθεί ιδιαίτερα στη διοργάνωση live gigs (Arab Strap, The Vindals, Damo Suzuki, Le Tigre κ.ά). «Δεν μου αρέσει η λέξη dvdάδικο, δεν είμαστε σούπερ μάρκετ, ίσως μόνο λίγο boutique!», δίνει τη «γραμμή» η Μαρκέλλα, ιδρυτικό στέλεχος του καταστήματος. «Από την αρχή ο στόχος ήταν να γίνει η Clipart ένας χώρος συνάντησης ατόμων που αγαπάνε το σινεμά, όχι απαραίτητα το εμπορικό. Ή έστω να ανοίξει ορίζοντες στον κόσμο που έρχεται ότι υπάρχει πάντα και κάτι άλλο, που έχει ενδιαφέρον». Τι χώρος συνάντησης είναι τελικά; «Είναι πολύ μεγάλη η γκάμα. Από μεγάλους ανθρώπους άνω των 50 που ψάχνουν κάτι κλασικό να τους θυμίζει τα νιάτα τους, 40ρηδες –«τη γενιά του Lucas»– που έχουν κολλήσει στο sci-fi, 30ρηδες που πειραματίζονται με μικρού μήκους, πρωτοπορίες, video-clip, ντοκιμαντέρ κλπ, μέχρι 20ρηδες που ζητάνε το Alien Vs Predator και στο ξεκάρφωτο παίρνουν και κανέναν Tarkovsky». Ακριβώς αυτόν, τον Tarkovsky, ζητάει ο επόμενος 20άρης που μπαίνει. «Περίεργο, ε;», ρωτάει η Μαρκέλλα, αν και το 'χει ξαναδεί το έργο. «Πάντως εμένα ο αγαπημένος μου τώρα είναι ο Michel Gondry», λέει, φτιάχνοντας μια ωραία αντίθεση.

CLIPART

Από: Δεκέμβριο 2003 (στο σινεμά «Απόλλων» στη Σταδίου, στα Εξάρχεια από Αύγουστο 2004)

Clipart Top-5 most wanted DVDs

1. Alice (Jan Svankmajer, 1988)
2. Institute Benjamenta (Brothers Quay, 1995)
3. Ugetsu Monogatari (Kenji Mizoguchi, 1953)
4. Vixen (Russ Meyer, 1968)
5. Jubilee (Derek Jarman, 1977)

Clipart Plus: Βιβλία (από The Art of Cinema/Jean Cocteau μέχρι Japanese Movie posters), περιοδικά (Mad movies, Positif, Screen International, Empire κ.ά), προσφορές cd soundtracks, limited edition figures, t-shirts, κάρτες κλπ.

Data: Μπότση 6, τηλ.: 210 3804927

www.clipart.gr

«Οι σινεφίλ καταγράφουν στην πράξη την ιστορία του exploitation cinema», γράφει ο Βρετανός θεωρητικός Paul Watson (1996). Προσφέροντας υλικό έτοιμο για άμεση ιστορική καταγραφή, οι 3 αυτοί χώροι έχουν έντονη τη γλυκιά manía των ανθρώπων που κινούνται μέσα τους καθημερινά. Όλοι τους έδιναν την εντύπωση ότι θα μπορούσαν να μιλάνε με τις ώρες για ταινίες, αλλά έδειχναν και απίστευτα εξοικειωμένοι με το διάλογο γενικότερα... Σαν να έχουν ποτιστεί με την ατμόσφαιρα του «Clerks» του Kevin Smith... Εύγε!

BRAIN STORE

FILMS THERE...

AND THE BEAR GOES TO...

της Νατάσας Πανναράκη

Charlotte Rampling, πρόεδρος της κριτικής επιτροπής της Berlinale 2006

Εάν όταν ήμασταν μικροί το όνειρό μας ήταν ένα αξιαγάπητο, χνουδωτό αρκουδάκι, τότε μια ενήλικη εκδοχή της παιδικής αυτής φαντασίωσης είναι το χρυσό ή αργυρό αρκουδάκι-βραβείο του κινηματογραφικού φεστιβάλ του Βερολίνου. Η Μπερλινάλε είναι από τα πιο φιλικά στο κοινό, νεανικά και με έντονο παλμό φεστιβάλ. Με πολλά τμήματα - Επίσημο Διαγωνιστικό, Πανόραμα, Φόρουμ, Ρετροσπεκτιβες, Προοπτική στο Γερμανικό Σινεμά, Παιδικό και Εφηβικό τμήμα, Μικρού Μήκους και τα περίφημα βραβεία Teddy για gay & lesbian ταινίες, που φέτος γιόρταζαν τα είκοσί τους χρόνια, το Φεστιβάλ του Βερολίνου είναι μια αντιπροσωπευτική και επιλεκτική παρουσίαση ταινιών της παγκόσμιας κινηματογραφικής παραγωγής. Τα αρκουδάκια της 56ης Μπερλινάλε, έδειξαν να έχουν πολιτική συνείδηση, καθώς κατέληξαν στην αγκαλιά δημιουργών που καταπάστηκαν με σημαντικά σύγχρονα κοινωνικοπολιτικά ζητήματα. Η Χρυσή Άρκτος κατέληξε στα χέρια

της πρωτοεμφανιζόμενης Βόσνιας σκηνοθέτιδας Jasmila Zbanic. Η ταινία της «Grbavica» είναι η ιστορία μιας μάνας και μιας κόρης που προσπαθούν να αποδεχθούν την οδυνηρή κληρονομιά του πολέμου. Η 31χρονη σκηνοθέτις, που ανέπτυξε το σενάριό της στο εργαστήρι του Balkan Fund 2003 του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και κατόπιν βρήκε παραγωγή σε Αυστρία και Γερμανία, καθ' ότι στη χώρα της δεν υπήρχε τέτοια δυνατότητα, τόνισε πόσο σημαντικό είναι να αφυπνιστούν οι συνειδήσεις των ανθρώπων απέναντι στις μπητέρες-θύματα βιασμού στον πόλεμο και, στη συνέντευξη που έδωσε στο γερμανικό ραδιόφωνο μετά την απονομή, μας συγκίνησε τραγουδώντας ένα παραδοσιακό τραγούδι της πατρίδας της. Η απονομή της Αργυρής Άρκτου σκηνοθεσίας στους Michael Winterbottom και Mat Whitecross για την ταινία τους «Ο Δρόμος προς το Γκουαντάναμο» δε μας ξάφνιασε μιας και η ταινία είχε κάνει μεγάλη αίσθηση από την πρώτη δημοσιογραφική της προβολή στο φεστιβάλ. Το δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ αφηγείται την οδύσσεια των Βρετανών Μουσουλμάνων Ruhe Ahmed, Asif Iqbal και Shafiq Rasul, που, ξεκινώντας για ένα γάμο στο Πακιστάν, κατέληξαν φυλακισμένοι στο αμερικανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης Δέλτα στον κόλπο του Γκουαντάναμο, όπου έπεσαν θύματα βασανισμού. Οι τρεις πρώην

αιχμάλωτοι ήταν επίσημοι καλεσμένοι του φεστιβάλ. Το στιγμιότυπο αυτό συνόψισε την ουσία της 56ης Μπερλινάλε: την αφοσίωσή της στο να ασχοληθεί με φλέγοντα θέματα σε συνδυασμό με τη διάθεση για ψυχαγωγία. Ο διευθυντής του φεστιβάλ Dieter Kosslick είπε χαρακτηριστικά: «Πουθενά αλλού δεν μπορείς να φέρεις τρεις βασανισμένους ανθρώπους στο κόκκινο χαλί και να πεις: Ας διασκεδάσουμε. Οπουδήποτε αλλού θα με είχαν βάλει μέσα». Τη Αργυρή Άρκτο του Μεγάλου Βραβείου της επιτροπής μοιράστηκαν οι ταινίες «A Soap» και «Offside». Το Δανο-Σουηδικό «A Soap» της Pernille Fischer Christensen που κέρδισε και το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενης σκηνοθέτιδας ασχολείται με το παράδοξο ειδύλλιο ανάμεσα σε μια χωρισμένη γυναίκα και την τρανσέξουαλ γειτόνισσα που έρχονται κοντά παρακολουθώντας μια αμερικανική σαπουνόπερα. Το «Offside» του γνωστού ιρανού σκηνοθέτη Jafar Panahi διαδραματίζεται στον πραγματικό χρόνο του ποδοσφαιρικού αγώνα Ιράν-Μπαχρέιν, στον οποίο προσπαθούν να μπουν λαθραία κορίτσια οπαδοί ντυμένες αγόρια, που αναγνωρίζονται από τους φρουρούς, συλλαμβάνονται και κρατούνται έξω από το στάδιο κατά τη διάρκεια του αγώνα. Ο Panahi έχει ξαναασχοληθεί με την καταπίεση

των ελευθεριών των γυναικών στη χώρα του και στην ταινία αυτή εξετάζει με τρυφερότητα και χιούμορ ένα τέτοιο περιστατικό. Το 2006 ήταν καλή χρονιά για τον Γερμανικό Κινηματογράφο, που είχε έντονη παρουσία στο φεστιβάλ και πήρε τρεις Αργυρές Άρκτους: Δύο Γερμανοί ηθοποιοί πήραν τα βραβεία ερμηνείας: ο Moritz Bleibtreu για το «The Elementary Particles» σε σκηνοθεσία Oskar Roehler, όπου παίζει και η γνωστή από το «Τρέξε Λόλα τρέξε» Franka Potente μαζί με ένα εξαιρετικό υπόλοιπο καστ Γερμανών ηθοποιών. Το σενάριο της ταινίας βασίζεται στο ομότιτλο μυθιστόρημα του καλτ Γάλλου συγγραφέα Michel Houellebecq και αφορά την ιστορία δύο εντελώς διαφορετικών μεταξύ τους ετεροθαλών αδελφών και την αναζήτησή τους για τον έρωτα. Το βραβείο γυναικείας ερμηνείας κέρδισε η Sandra Hüller στην ταινία «Requiem» σε σκηνοθεσία Hans-Christian Schmid, όπου παίζει το ρόλο της Μιχαέλα, μιας νεαρής φοιτήτριας που πάσχει από επιληψία και υπόκειται σε εξορκισμό, καθώς θεωρείται δαιμονιομένη από τη συντηρητική κοινωνία της εποχής. Την ειδική μνεία καλλιτεχνικής συνεισφοράς κέρδισε ο ηθοποιός Jürgen Vogel, πρωταγωνιστής, συν-σεναριογράφος και συμπαραγωγός της ταινίας «The Free Will» σε σκηνοθεσία Matthias Glasner. Η ταινία προκάλεσε αίσθηση σε κοινό και δημοσιογράφους, καθώς πραγματεύεται το θέμα της σεξουαλικής βίας με οδυνηρά

αληθοφανή τρόπο. Οι πρωταγωνιστικές ερμηνείες του βετεράνου Vogel και της νέας Ελβετίδας ηθοποιού Sabine Timoteo είναι συγκλονιστικά πειστικές και η ψυχαναγκαστική σχέση ενός καταδικασμένου βιαστή και μιας κακοποιημένης γυναίκας που ενσαρκώνουν, είναι σαν μια γροθιά στο στομάχι διάρκειας 163 λεπτών. Στα τμήματα του Φόρουμ και του Πανοράματος παίχτηκαν μεταξύ άλλων ταινίες από Αλγερία, Αίγυπτο, Κουρδιστάν και δόθηκε πολύς χώρος σε πειραματικά είδη. Μας εντυπωσίασε το προσωπικό ντοκιμαντέρ «Wide Awake» του εκκεντρικού auteur Alan Berliner, που μας δείχνει ιδιωτικές του στιγμές καθώς προσπαθεί να θεραπεύσει τη χρόνια αϋπνία του εν όψει της γέννησης του γιου του. Ο σκηνοθέτης παρουσίασε την ταινία του και μαζί του ήταν η γυναίκα του και ο μικρός τους γιος. Το «La Bas» της Chantal Akerman, ένας απέρिटτος συλλογισμός πάνω στη μοναξιά, τον εγκλεισμό και την έννοια της πατρίδας, μας στοίχειωσε και μας έβαλε σε διαδικασία ενδοσκοπήσης. Το κοινό της Μπερλινάλε είναι ιδιαίτερα ανοιχτό σε πειραματικές δημιουργίες και γεμίζει τις αίθουσες με περιέργεια για το άγνωστο και το διαφορετικό. Η «Κινέττα» του Γιώργου Λάνθιμου έτυχε θετικότερης αντιμετώπισης στο Βερολίνο καθώς οι θεατές «έπασαν» την ιδιαίτερη της ατμόσφαιρα και εκτίμησαν την αισθητική της αρτιότητα. Άλλες ελληνικές συμμετοχές στο φεστιβάλ

ήταν της Ιρίνα Μπόικο με τη μικρού μήκους «Ο Κλέφτης» που έλαβε την Ειδική Μνεία στο τμήμα Kinderfest και δυο παλιότερες μικρού μήκους του Κωνσταντίνου Γιάνναρη που προβλήθηκαν για την επέτειο των βραβείων Teddy. Μιλώντας για Μικρού Μήκους, εκπληκτικό ήταν το Σουηδέζικο animation «Never Like the First Time» που κέρδισε τη Χρυσή Άρκτο στην κατηγορία του, πανέξυπνο το «Penpusher» από τη Γαλλία που πήρε την Αργυρή και μαγικό το Αργεντίνικο «The Day I Died» που πήρε Ειδική Μνεία. Για όσους αντέχουν να κάνουν και άλλα πράγματα πέρα από το να βλέπουν ταινίες, κατά τη διάρκεια του Φεστιβάλ γίνονται τρελά πάρτι. Την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου η εταιρία Match Factory έκανε πάρτι όπου εμφανίστηκαν ζωντανά οι The Kills και φυσικά έγινε το αδιαχώρητο. Φημισμένα είναι και τα πάρτι των βραβείων Teddy με το αμίμητο gay κέφι. Όσο για τους αποκαμωμένους σινεφίλ, το καλύτερο μέρος για ξεκούραση ανάμεσα στις ταινίες είναι το film lounge του Cinemaxx με αναπαυτικούς κόκκινους καναπέδες, ροφήματα και σνακ. Όσοι δεν ήσασταν εκεί μη στεναχωριστείτε. Περίπου 50 από τις ταινίες της φετινής Μπερλινάλε θα προβληθούν στην εγχώρια μίνι-βερσιόν του φεστιβάλ «BERLINALE IN ATHENS 2006» που θα πραγματοποιηθεί από τις 4 ως τις 11 Μαΐου. Προσεχώς θα ξέρουμε και περισσότερες λεπτομέρειες και θα ενημερώσουμε.

Wide Awake

Κινέτα

του Αντρέα Κίκηρα & της Νατάσας Γιανναράκη

Το καλό με τη συγκεκριμένη ταινία είναι ότι επαναφέρει το θέμα της ύπαρξης ζόμπι στην Αθήνα, κάτι που το ελληνικό σινεμά αγνοούσε επιδεικτικά από την εποχή του «Δράκουλα των Εξαρχείων». Το tagline που αναρωτιέται «τι στο διάολο γίνεται σε αυτή τη γαμημένη πόλη;» προδιαθέτει για μια κλασική περίπτωση παρα-σινεμά, γεμάτου αριθμούς και θαυμαστικά («το πρώτο ελληνικό splatter!», «400 προσθατικά make up effects!», «40 λίτρα αίμα!» κτλ.). Το συνοπτικό στόρι (τρεις εργάτες που ανακαλύπτουν τυχαία μια σπηλιά στο κέντρο και βγαίνοντας έχουν μετατραπεί -εν αγνοία τους- σε αιμοσταγή τέρατα) είναι η αφορμή για μια ειλικρινή εκδήλωση σινεφιλίας από τον πρωτοεμφανιζόμενο Γιώργο Νούσια και τους υπόλοιπους συντελεστές. Κι αφού ο στόχος «να αποφυγούμε τις παγίδες και να μη φάμε τα μούτρα μας» φαίνεται να έχει επιτευχθεί, καλό θα είναι να υπάρξει και ακόμα «χειρότερη» συνέχεια...

Σκηνοθεσία-σενάριο: Γιώργος Νούσιας, Πρωταγωνιστούν: Μελέτης Γεωργιάδης, Πέπη Μοσχοβάκη, Αργύρης Θανασούλας

Η άδεια Αθήνα του Δεκαπενταύγουστου είναι το νέο twilight zone του σύγχρονου ελληνικού κινηματογράφου. Ο Τσίου είναι ένα πρεζάκι που ψάχνει τη δόση του στην έρημη πόλη και - αθελά του - κινητοποιεί μια ολόκληρη κουστωδία ανθρώπων η οποία, κυνηγώντας τα πολυπόθητα 2 gr «ζουζούς», καταλήγει ξανά στον ίδιο. Δεν πρόκειται για κάτι που δεν το έχουμε ξαναδεί, ωστόσο η μικρή οδύσσεια του Τσίου είναι ξεκαρδιστική, οι χαρακτήρες ζουν ανάμεσά μας και η ταινία μας ξαφνιάζει ευχάριστα με την αποφυγή μεγαλεπήδων προθέσεων και τον απολαυστικό πρωταγωνισμό της. Χειροκροτούμε και τον πρωτοεμφανιζόμενο Γιάννη Μπτά, όπως και το φρέσκο soundtrack του Κωνσταντίνου Βήτα. Η ταινία κέρδισε βασικά βραβεία στο τελευταίο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη, σεναρίου και FIPRESCI).

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Μάκης Παπαδημητράτος

Πρωταγωνιστούν: Αλέξανδρος Παρίσης, Μάκης Παπαδημητράτος, Τζένη Θεωνά, Ερρίκος Λίτσας, Μάκης Αρβανιτάκης, Γιάννης Μπάτς

Ο Σαν-Γου είναι το αφοσιωμένο πρωτοπαλίκαρα ενός μεγιστάνα ιδιοκτήτη ξενοδοχείων. Η φιλόλογη μαυροντυμένη φιγούρα του στέκεται αφοσιωμένα δίπλα στο αφεντικό του και καθαρίζει με λακωνικό στιλ τους ασεβείς. Όταν ο boss φεύγει για δουλειές, αναθέτει στον Σαν Γου να προσέχει τη νεαρή ερωμένη του, με ρητές εντολές να αναφέρει οποιοδήποτε παραστράφημα. Η ατσάλνια του πειθαρχία όμως λυγίζει στον ήχο του βιολοντσέλου της νεαρής και η στιγμιαία ευσπλαχνία του τον καθιστά θύμα της μήνης του ανθρώπου για τον οποίο δούλεψε σα σκυλί επί σειρά ετών. Το υπόλοιπο είναι μια αιματηρή ιστορία εκδίκησης και κάθαρσης. Ο Κιμ Τζι- Γουν διαιουργεί ένα άψογης αισθητικής σινεμασκόπ νουάρ και με βουδιστική σοφία εξερευνά το αδιόρατο σημείο αναστροφής που σηματοδοτεί την αμετάκλητη αλλαγή στην ιστορία ενός ανθρώπου.

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Κιμ Τζι-Γουν, Πρωταγωνιστούν: Μπιούνγκ Χουν Λι, Κου Τζιν, Γέονγκ-Μιν Χουάνγκ

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη
Βιντεοκάσετα του μήνα:
Old Pussies Young Studs Vol. 9

Επιτέλους, ο σύγχρονος Ουγγρικός κινηματογράφος δεν είναι μόνο ο Μπέλα Ταρ. Έστω κι αν ο συνονόματός του Μπέλα Μπάλοκ χρειάστηκε να φτιάξει την ένατη ταινία του για να τον ανακαλύψουμε, δείχνει ότι έχει και τη γνώση και τη μαστοριά για να ξεπεράσει το πρώην «παιδι-θαύμα», αφού πατάει σε πολύ γερές βάσεις. Όλοι θυμούνται το σινεμά του Μίκλας Γιάντσο, με τις ταινίες των δεκάλεπτων πλάνων και των ελάχιστων σκηνών. Ο Μπάλοκ έχοντας ένα σταθερό πρότζεκτ, «αναβαπτίζει» κατά κάποιον τρόπο το Γιάντσο, τέχνικά και αισθητικά, περιορίζοντας τη δράση σε τέσσερις μόνο ημίωρες σκηνές. Από τη μία η αρχοντική Βούδα, από την άλλη η αμαρτωλή Πέστη. Μια σειρά από συγκλονιστικά κοντράστ της αβυστάχτης καθημερινότητας εκτυλίσσονται μπροστά μας. Στη μέση ο Δούναβης, ο ποταμός που γνωρίζει καλά...

Σκηνοθεσία-σενάριο: Μπέλα Μπάλοκ,

Πρωταγωνιστούν: Λιτλ Μόμι, Τζόνι Βάις, Ντανιέλα, Ρέκα, Ατίλα

Αξίζει επίσης να δείτε δύο εν πολλοίς DIY projects, παρόλο που η αίσθηση που αφήνουν είναι μάλλον διαμετρικά αντίθετη: από τη μια η καταπληκτική «Οδύσσεια του Κυρίου Λαζαρέσκου» του Ρουμάνου Κρίστι Πούιου με το απόλυτο χάος να βασιλεύει ένα Σαββατόβραδο στο Βουκουρέστι και από την άλλη το fake sci-fi «Girl From Monday» του -όλο και πιο προβληματικού- Χαλ Χάρτλεϊ, που παρότι «δε βρίσκει δίκτυα» εδώ και αρκετό καιρό μας έχει χαρίσει πολύ μεγάλες στιγμές («Trust», «Amateur», «Simple Men» κτλ) κατά το παρελθόν.

Δεν είναι όλα μαύρα.

Το πρόγραμμα του ΕΝ ΛΕΥΚΩ 87,7 ανανεώθηκε!

Μουσική από όλο τον κόσμο, με έμφαση στη world music, soul, jazz, blues...

Λόγος ουσιαστικός, με κύριο άξονα τον πολιτισμό, την ποιότητα ζωής, την καθημερινότητα...
Έγκυρη διεθνής ενημέρωση με τη σφραγίδα του BBC World Service.

ΕΝΔΕΥΚΩ 87.7 FM

ΤΕΧΝΙΚΕΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Α.Ε.
GRAND ETABLISSEMENT

www.877.gr

VIEW

Τα μαλακά και τα σκληρά εικαστικά

Η γκαλερότσαρκα

«Ίέρετε, πάντα πίστευα ότι μια ταινία πρέπει να έχει ρομαντικό τέλος» λέει ο Bugs Bunny. Μακάρι να ίσχυε το ίδιο και για μια κριτική, λέω από μέσα μου καθώς απλώνω μπροστά μου τα δελτία τύπου και τις προσκλήσεις που περισυνέλεξα από την καθιερωμένη σαββατιάτικη τσάρκα μου στις αθηναϊκές γκαλερί. Ας τα πάρουμε όμως απ' την αρχή. Είναι Κυριακή πρωί. Η Μαρί είναι ξαπλωμένη στον καναπέ και βλέπει ως συνήθως τα αγαπημένα της τηλεοπτικά καρτούν. Ναι, «ήταν στ' αλήθεια Κυριακή» όπως έγραφε στον Ξένο και ο Καμύ. «Σκέφτηκα πως ήταν Κυριακή κι αυτό μ' ενόχλησε: δε μου αρέσει η Κυριακή». Η Μαρί δε μου έδινε καμία σημασία. Καθόμουνα στο πάτωμα και σκεφτόμουνα το Σάββατο και τη βόλτα στις γκαλερί με τον φίλο μου τον Παναή. Ξεκινήσαμε γύρω στη μία από τα Εξάρχεια και κατηφορίσαμε προς του Ψυρρή. (Μ' αρέσει πολύ να πηγαίνω γκαλερότσαρκα με τον Παναή γιατί εκτός από πολύ καλός εικαστικός τυχαίνει να είναι και ένας οξυδερκής κριτικός). Η μέρα ήταν μουντή. Όταν μπήκαμε στην πρώτη γκαλερί, την ΑΔ στην οδό Παλλάδος 3, ξεκίνησε η βροχή. Στο παρατήριχα δηλαδή τη γλιτώσαμε. Το μόνο που δεν ήθελα ήταν να το παίξω Τζην Κέλυ και ν' αρχίσω να χορεύω στη βροχή. Κι απ' ότι ξέρω ούτε στον Παναή αρέσει ο χορός, πόσο μάλλον η βροχή. Στους τοίχους της γκαλερί κρέμονται φωτογραφίες μεγάλων διαστάσεων του Βασίλη Πολυχρονάκη. Στο δελτίο τύπου διαβάζουμε ότι είναι η πρώτη του ατομική και ότι εμμονή του είναι «η διαμόρφωση της συμπεριφοράς του ανθρώπου στον ιδιωτικό και τον αστικό χώρο». Και απ' ό,τι βλέπουμε για τον ίδιο δεν πρέπει να υπάρχει και μεγάλη διαφορά. Η συμπεριφορά των υποκειμένων του είναι η ίδια και στις

δύο περιπτώσεις. Σχεδόν αφασική. Λες και είναι στιγμιότυπα πλήξης από μια νουβέλα του Καμύ. Καθόμαστε μπροστά από τις σκηνοθετημένες εικόνες του για πολλή ώρα και τις παρατηρούμε. Σ' εμένα θυμίζουν λίγο Philip- Lorca diCorcia, στον Παναή λίγο Gregory Crewdson. Μετά από λίγη εξέταση συνειδητοποιούμε ότι τα υποκείμενα του Πολυχρονάκη δεν ποζάρουν στην Ελλάδα, αλλά στην Αγγλία. Τι μίζερια βρε παιδί μου αυτή η χώρα. Πάμε στοίχημα ότι έξω βρέχει; Και μόνο το γεγονός ότι μέσα από την αντανάκλαση του τζαμιού εισερχόμαστε μέσα στους χώρους του Πολυχρονάκη, μας τρομάζει. Πάμε να φύγουμε, λέω στον Παναή. Πάμε να δούμε λίγη ζωγραφική. Έχω ακούσει πολύ καλά λόγια για ένα ζωγράφο που εκθέτει στη γκαλερί Βαταγιανή στην οδό Αγ. Αναργύρων 20-22. Και πράγματι δεν άκουσα λάθος. Ο Βαγγέλης Γκόκας είναι από τους καλύτερους ζωγράφους που έχουμε αυτή τη στιγμή. Ο χώρος βρίθεται από καμβάδες σε διάφορα μεγέθη οι οποίοι με τη σειρά τους βρίθουν από ρομαντισμό. Σ' εμένα θυμίζουν λίγο Peter Doig, στον Παναή λίγο Luc Tuymans. Ο Γκόκας καταφέρνει εντέλει και έχει τη δική του γραφή. Στο δελτίο τύπου διαβάζουμε ότι «ασχολείται με το ζήτημα της οικειοποίησης ανοίκειων αρχικά εικόνων τοπίου από φωτογραφίες τις οποίες ανασκευάζει με ζωγραφικά μέσα» και ότι «καλεί το θεατή να ανασυστήσει και ο ίδιος την εικόνα τοποθετώντας την στο δικό του εσωτερικό προσωπικό χώρο». Ένα Re-place

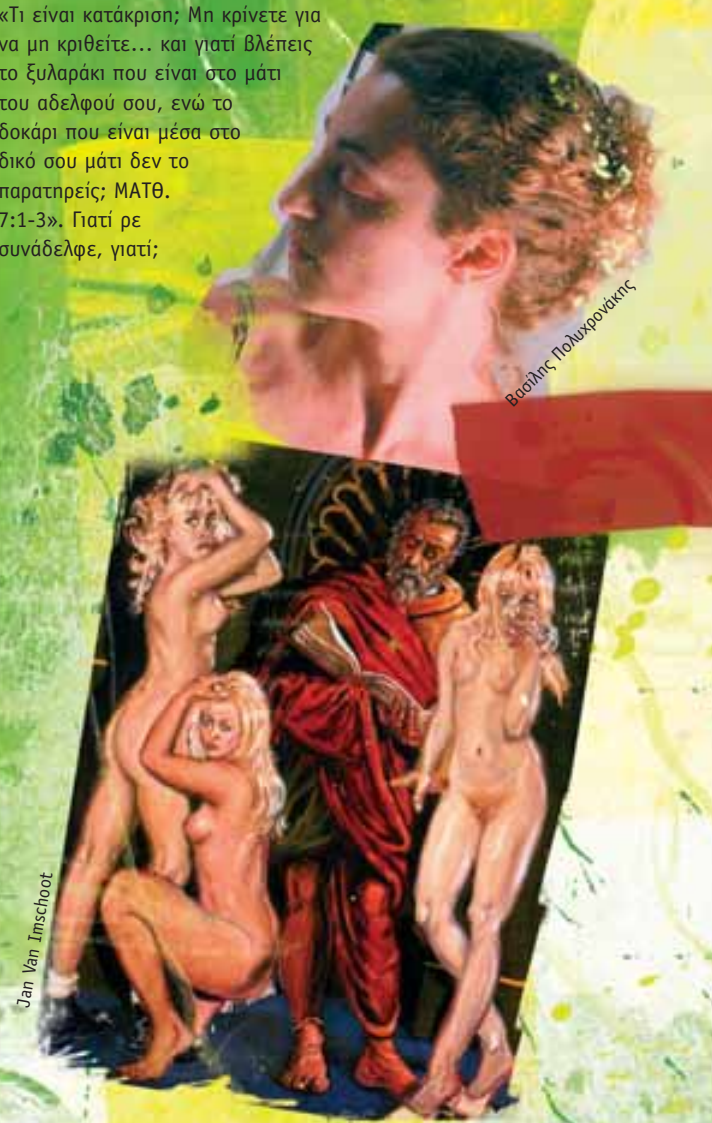

δηλαδή, όπως ακριβώς δηλώνει και ο τίτλος της έκθεσης. Το καλό όμως είναι ότι αυτή η επανατοποθέτηση είναι φυσική και δεν εκβιάζει τον συναισθητικό χώρο του θεατή. Ίσα-ίσα που του προσδίδει μια αύρα μυστηρίου και συγκάλυψης όπως ακριβώς ένα ομιχλώδες χιονισμένο τοπίο. Λίγο πριν ανοίξουμε τη βαριά σιδερόπορτα της γκαλερί για να μεταβούμε με τον Παναή στην επόμενη γκαλερί, ο Γκόκας μου ομολογεί ότι του αρέσει πολύ ο γερμανός ρομαντικός Caspar David Friedrich. Δεν θα έλεγα ότι ισχύει το ίδιο με τον συμπατριώτη του και εγκατεστημένο στην Αγγλία καλλιτέχνη Markus Amm ο οποίος φιλοξενείται από τη γκαλερί The Breeder στην οδό Ευμορφοπούλου 6, εκεί κοντά στις γειτονιές του Ψυρρή. Ποτέ βέβαια δεν

είσαι σίγουρος με αυτούς τους Γερμανούς. Βλέπετε, δεν έχουν το θεό τους. Κάτι τέτοιο ουσιαστικά αφήνεται να εννοηθεί και από το δελτίο τύπου της έκθεσης, το οποίο, κακώς, υπάρχει μόνο στ' αγγλικά: «Perhaps it is advisable not to enter the struggle of clearly distinguishing between the various genres, historical ideas, styles and techniques, at least not when it comes to considering the works of Markus Amm». Σα να σου λέει δηλαδή, κοίτα αλλά μην το σκέφτεσαι και πολύ. Πάρτο και σκάσε. Θες δε θες, αυτό είναι. Η τέχνη για την τέχνη και τα μυαλά στα κάγκελα. Άρα θα είναι περιττό να πω ότι οι κύκλοι, τα τρίγωνα, τα τετράγωνα και οι γραμμές που διασχίζουν τα συμπαθητικά λάδια του Amm σ' εμένα θυμίζουν Paul Klee και στον Παναή... Παναή; Εμένα μου φιλοδάρωσε ο Amm αλλά ο Παναής δεν φαίνεται να πολυσυμφωνεί. Ώρες-ώρες γίνεται πολύ σπασίκλας αυτό το παιδί. Τον παίρνω άρον-άρον και φεύγουμε, όχι μόνο από την γκαλερί, αλλά και απ' του Ψυρρή. Διασχίζουμε κάθετα την Πειραιώς και κατευθυνόμαστε προς το Μεταξουργείο. Αφού περάσαμε απ' όλους τους οίκους ανοχής της περιοχής (και πιστέψτε με είναι πολλοί!), μπήκαμε στο χώρο τέχνης Vamiali's στην οδό Σάμου 1 για να δούμε την ατομική της Δήμητρας Βάμιαλη με τίτλο «What do you call a camel at the north pole? -lost» (πώς λέγεται η καμήλα στο βόρειο πόλο; -χαμένη). Δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά που περιφερόμασταν ανάμεσα στα ζωγραφικά και τρισδιάστατα έργα όταν ο Παναής, με το χαρακτηριστικό του αγγλικό φλέγμα, μου πετάει μια ατάκα (ένα runch line) που γι' αυτόν θα έπρεπε να είναι ο τίτλος της έκθεσης: «πώς λέγεται η έκθεση της Βάμιαλη στη γκαλερί της αδελφής της; -βαρετή». Προφανώς οι παρτούζες και τα πανκιά που ζωγραφίζει η καλλιτέχνιδα δεν συγκινούσαν διόλου τον Παναή. Τα έβρισκε επιτηδευμένα. Στο δελτίο τύπου διαβάζουμε ότι μερικά από τα ζητήματα που απασχολούν την

καλλιτέχνιδα είναι «η αποδοχή της τρωτότητας, η στιγμιαία απώλεια ελέγχου, η σύγχυση, η αμηχανία, ο εγκλωβισμός, η ψευδαισθηση της προσμονής σε κάτι που δεν πρόκειται να συμβεί, ο ρομαντισμός». Πρώτη φορά βλέπω, μου λέει ο Παναής, τα ζητήματα που απασχολούν έναν καλλιτέχνη να αποτελούν ταυτόχρονα και τα επιχειρήματα για μια εν δυνάμει κριτική της δουλειάς του. Πραγματικά δεν ήξερα τι να πω. Είχα καλύτερη διάθεση από αυτόν εκείνη τη μουντή ημέρα. Δεν ήθελα να γίνω αυστηρός, γι' αυτό τον τελευταίο μας σταθμό στο Θησείο. Καθώς περνούσαμε από την Πλατεία Καραϊσκάκη το μάτι μας έπεσε σε μια αφίσα Α3 που ήταν αναρτημένη σε μια κολώνα και παρέθετε διάφορα τσιτάτα από την Αποκάλυψις-Ιωάννου: «Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία σου. Γονάτισε στο σπίτι σου, μπροστά στον ζωντανό Θεό και εξομολογήσου όλες τις αμαρτίες, και ο Χριστός που είναι παντού θα σε συγχωρέσει, θα λύσει όλα τα προβλήματά σου και θα θεραπεύσει τις ασθένειές σου. Μόνο ο Χριστός σώζει αμαρτωλούς...». Κοιτάω τον Παναή, με κοιτάει και αυτός. «Σκληρό» του λέω. «Βία» μου απαντά. Και συνεχίσαμε το δρόμο μας. Αφού βγήκαμε Πειραιώς, κατεβήκαμε προς Γκάζι και ανεβήκαμε την Ερμού, φτάσαμε κατάκοποι και πεинаσμένοι στην οδό Επταχάλκου 11, εκεί όπου εδρεύει η γκαλερί Bernier/Eliades. Το μενού σήμερα είχε ζωγραφική από έναν βέλγο ζωγράφο ονόματι Jan Van Imschoot. Σκηνές από τα Ευαγγέλια και γενικά τίγκα στη χριστιανική εικονογραφία. Δεν ήταν αυτό όμως το πρόβλημα. Στο δελτίο τύπου διαβάζουμε ότι «βασικός στόχος του Imschoot είναι να βρει τη σημερινή ταυτότητα της ζωγραφικής». Μεγαλεπήβολο και παρακινδυνευμένο το πρόταγμα του τύπου μου φαίνεται. Όπου ακούς μεγάλα λόγια κράτα μικρό καλάθι, έλεγε η γιαγιά μου. Εσύ τι λες, ρε Παναή; Ο Παναής μου λέει ότι του θυμίζει πολύ τους αμερικάνους ζωγράφους της δεκαετίας του '80,

τον David Salle και τον Julian Schnabel. Επιτέλους, για πρώτη φορά συμφωνούμε. Ξεχωρίσαμε όμως δυο-τρία έργα που μας άρεσαν. Όταν κάναμε να φύγουμε ακούσαμε φωνές. «Κοίτα ρε, ούτε ένα χέρι δεν μπορεί να ζωγραφίσει σωστά». «Εδώ τι έγινε, μάλλον θα βαρέθηκε και δεν το τελείωσε». «Πάμε να φύγουμε, δεν μας αρέσεις Bernier». Ο Παναής τους μυρίστηκε αμέσως. Ήταν τρεις ταλαίπωροι φοιτητές της Καλών Τεχνών. Δεν θα πω τι ακριβώς είπαμε εν συνεχεία με τον Παναή γιατί αφενός το Velvet το διαβάζουν και μικρά παιδιά και αφετέρου μου αρέσει ο Bugs Bunny. Θα μνημονεύω μόνο τα λόγια της αφίσας που ανέφερα προηγουμένως: «Τι είναι κατάκριση; Μην κρίνετε για να μη κριθείτε... και γιατί βλέπεις το ξυλαράκι που είναι στο μάτι του αδελφού σου, ενώ το δοκάρι που είναι μέσα στο δικό σου μάτι δεν το παρατηρείς; ΜΑΤΘ. 7:1-3». Γιατί ρε συνάδελφε, γιατί;

FOCUS:

Το Λίμερικ είναι μια μικρή πόλη (80.000 κάτοικοι) κάπου στη δυτική Ιρλανδία η οποία κάθε δύο χρόνια φιλοξενεί τη Διεθνή Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης e v+ a, τούτέστιν την Μπιενάλε Ιρλανδίας. Στη φετινή διοργάνωση, η επιμέλεια έχει ανατεθεί στην ανεξάρτητη επιμελήτρια Κατερίνα Γρέγου. Το σκεπτικό της φετινής θεματολογίας Give(a)way, άπτεται, όπως δηλώνει η Γρέγου, των ιδεών της γενναιοδωρίας, της κοινωνικής αλληλεπίδρασης και της ανταλλαγής. Το Velvet προσέγγισε την επιμελήτρια της έκθεσης για να μάθει περισσότερα επί του θέματος (και όχι μόνο). Τα εγκαίνια της έκθεσης έχουν οριστεί για την Παρασκευή, 10 Μαρτίου 2006. Διάρκεια έκθεσης: 11 Μαρτίου - 21 Μαΐου 2006. Περισσότερες πληροφορίες στο www.eva.ie

art./14

Θέλεις να μας πεις τι σε οδήγησε να επιλέξεις την έννοια της γενναιοδωρίας για θέμα της έκθεσης στο Λίμερικ της Ιρλανδίας; Σε ποιο βαθμό σε επηρέασε το κοινωνικοπολιτικό background της πόλης αλλά και της χώρας γενικότερα;

Η γενναιοδωρία είναι κάτι που σπανίζει στις μέρες μας. Αυτό μπορεί να ακούγεται κλισέ αλλά δεν είναι. Η γενναιοδωρία μια έννοια ηθική και ουμανιστική που δεν έχει να κάνει μόνο με την αγαθοεργία, τη φιλανθρωπία ή μια υλική ερμηνεία του όρου. Η γενναιοδωρία, έχει σχέση με τον χρόνο, με τα συναισθήματα, με την κοινωνική δικαιοσύνη και με πολλά άλλα σημαντικά θέματα κοινωνικά, φιλοσοφικά αλλά και υπαρξιακά. Συνεπώς είναι ένα θέμα που μας αφορά όλους. Μέσα στο κυρίαρχο κλίμα νεο-φιλελευθερισμού, άκρατου ατομικισμού και απληστίας που επικρατεί, μια συζήτηση με θέμα τη γενναιοδωρία θεωρώ ότι δεν είναι μόνο απαραίτητη, αλλά θα μπορούσε να είναι και εποικοδομητική. Δεν μπορεί κανείς να μην λάβει υπ' όψιν το κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο της πόλης διότι αλλιώς η έκθεση κινδυνεύει να καταλήξει σαν άλλο ένα είδος πολιτιστικού «ιμπεριαλισμού», ειδικά όταν υπάρχει «εισαγωγή» δημιουργικού δυναμικού. Δεν ήθελα καθόλου να προσγειωθούμε οι «διεθνείς» καλλιτέχνες και εγώ σε μια πόλη με πολλές ιδιαιτερότητες και να δημιουργήσουμε μια μικρή «αποικία» αποκομμένη από την πραγματικότητα της πόλης, πράγμα που συμβαίνει με πολλές

μεγάλες εκθέσεις. Με ενδιαφέρει, επιπλέον, εκτός από τη συζήτηση που θα γίνει σε θεωρητικό επίπεδο, η έκθεση να προσφέρει κάτι έμπρακτο και ουσιαστικό στους κατοίκους της πόλης. Και νομίζω ότι με πολλά πρότζεκτ θα το καταφέρουμε.

Περίγραφέ μας τη δομή της συγκεκριμένης Μπιενάλε σχετικά με το open call, την επιμελημένη έκθεση κ.λ.π. Σε τι χώρους θα παρουσιαστεί η φετινή e v+ a;

Το «Open» E V+ A είναι ένας ανοιχτός διεθνής διαγωνισμός που λαμβάνει χώρα από το 1977. Κάθε χρόνο, ένας ξένος επιμελητής καλείται να διαλέξει από εκατοντάδες αιτήσεις και προτάσεις και να κάνει μια έκθεση, με απόλυτη ελευθερία ως προς τις επιλογές και το θεωρητικό πλαίσιο. Το «Invited» E V+ A γίνεται κάθε δύο χρόνια (ταυτόχρονα με το «Open» E V+ A). Σε αυτή την περίπτωση, ο επιμελητής καλεί τους διεθνείς καλλιτέχνες που θέλει, και αναλαμβάνει και την επιμέλεια της «Open» E V+ A. Ουσιαστικά πρόκειται για 2 εκθέσεις σε 1. Φέτος αντέστρεψα λίγο τους όρους και, αντί να διαλέξω υπάρχουσες δουλειές από το «Open» E V+ A, κάλεσα τους καλλιτέχνες που μ' ενδιέφεραν να δημιουργήσουν νέα έργα για την έκθεση. Φέτος, η έκθεση θα γίνει στο Limerick City Art Gallery, The Granary (μια παλιά αποθήκη σίτου), το Daghdha Dance Company, το Hunt Museum, τη Σχολή Καλών Τεχνών του Λίμερικ (που θα συμμετέχει με 2 μεγάλα πρότζεκτ), το πανεπιστήμιο του Λίμερικ, καθώς και σε

δημόσιους χώρους, μαγαζιά και κτίρια της πόλης. Στην έκθεση θα συμμετέχουν πάνω από 70 καλλιτέχνες, οι περισσότεροι από τους οποίους θα δημιουργήσουν νέα έργα για την έκθεση. Επιπλέον θα γίνουν και πολλά ερευνητικά πρότζεκτ.

Έχουμε καταλήξει πλέον να μιλάμε για διακριτές κατευθύνσεις πάνω στην επιμέλεια των εκθέσεων σύγχρονης τέχνης. Εσύ σε ποια «κατεύθυνση» ή σχολή θα κατέτασες τον εαυτό σου;

Κατ' αρχάς δεν μ' ενδιαφέρουν οι «σχολές» και τέτοιου είδους κατηγοριοποιήσεις. Ένας επιμελητής πρέπει να έχει πάντα τα μάτια ανοιχτά και να μη φορά παρωπίδες. Παρ' όλα αυτά πρέπει να έχει και μια θέση απέναντι στα πράγματα. Δεν γίνεται να τα υποστηρίξει όλα. Η επιμέλεια, κατ' ουσία, σημαίνει επιλογές. Προσωπικά μ' ενδιαφέρει η σχέση της τέχνης με την κοινωνία και την καθημερινή ζωή, η τέχνη που υποθετεί μια κριτική προσέγγιση προς κοινωνικο-πολιτικά και πολιτιστικά θέματα. Αλλά μ' ενδιαφέρουν επίσης αυτοί οι ιδιαίτεροι μικρόκοσμοι που «κατασκευάζουν» πολλές φορές οι καλλιτέχνες εμπνευσμένοι από την πραγματικότητα, αλλά όχι αναφερόμενοι άμεσα σε αυτήν. Δεν μ' ενδιαφέρει αυτό που λέμε art for art's sake. Υπάρχουν πολλοί καλλιτέχνες που δουλεύουν σε αυτή την κατεύθυνση και μάλιστα επιτυχώς. Απλά εμένα δεν με αγγίζουν.

Όσον αφορά τώρα στην Ελλάδα, τι πιστεύεις για την τοπική καλλιτεχνική σκηνή; Έχεις διακρίνει κάποιες ιδιαίτερες τάσεις; Ποιες είναι οι αδυναμίες της και τι προσδοκίες μπορούμε να έχουμε από αυτήν;

Δεν νομίζω ότι μπορούμε να πούμε ότι αυτό που υπάρχει στην Ελλάδα αποτελεί «σκηνή». «Σκηνή» υπάρχει όταν αυτό αναγνωρίζεται απ' έξω, όχι όταν το λέμε εμείς για τον εαυτό μας. Στην Ελλάδα η τέχνη είναι εν εξελίξει προς το καλύτερο και υπάρχει μια αναπτυσσόμενη δυναμική, με μεμονωμένα άτομα που δουλεύουν σκληρά. Παρ' όλα αυτά το σύστημα και οι υπάρχοντες θεσμοί δεν επαρκούν για να υποστηρίξουν καλλιτέχνες αλλά και επιμελητές όσο θα έπρεπε. Τάσεις υπάρχουν πολλές, όπως και παντού. Αδυναμίες: ο μισητισμός, η έλλειψη αυτοπεποίθησης, η έλλειψη συσπείρωσης και ομαδικής δράσης. Γενικά νομίζω ότι ακόμα... ψαχνόμαστε. Πάσχουμε (όπως και πολλοί άλλοι) από σύγχυση ταυτότητας. Γενικά νομίζω ότι θα είχε ενδιαφέρον για μας αλλά και τους ξένους εάν στην τέχνη μπορούσαμε να παρατηρούσαμε περισσότερη ενασχόληση με το «δικό μας» σύγχρονο κοινωνικό και πολιτιστικό γίνεσθαι και την ιδιαίτερη πραγματικότητά μας (όχι με την εθνικιστική έννοια της Ελληνικότητας!) Οι προσδοκίες μας δεν έχουν λόγο να είναι μεγαλύτερες από ανάλογες μικρές χώρες. Παρ' όλα αυτά οι καλλιτέχνες θα μπορούσαν να επιτύχουν περισσότερα εάν αναλαμβάνανε περισσότερες πρωτοβουλίες και δράσεις και παύανε να περιμένουν μόνο από τις γκαλερί, το ΔΕΣΤΕ, το ΕΜΣΤ και το ΥΠΠΟ. Self empowerment, λοιπόν!

Κατερίνα Γρέγου

Nicky Larkin

Fiona Hackett

Marc Bijl

1. ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;
2. ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;
3. ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;
4. ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;
5. ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;
6. ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;
7. ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΞΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;
8. ΠΟΙΟΣ / ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;
9. ΠΟΙΟΣ / ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;
10. ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;
11. ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;
12. ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;
13. ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;

1. Κώστα Χριστόπουλο.
2. Στην Αθήνα.
3. Στον Παράδεισο (Αμαρουσίου ε!)
4. Η Μπλε του Κισλόφσκι.
5. Pink Floyd στο Ολυμπιακό Στάδιο.
6. Για ό,τι έχει να κάνει με το Έθνος και τα παράγωγά του.
7. Θα'θελα να, θα 'θελα να 'μουν κηπουρός.
8. Η ανθρώπινη ζωή.
9. Πάλι η ανθρώπινη ζωή.
10. Ραδιόφωνο.
11. Το «Bodenlos» του Hans Haacke ή κάποιο από τη σειρά 18 October 1977 του Gerhard Richter.
12. Να καταφέρνω να μη θυμώνω με ό,τι συμβαίνει γύρω μου.
13. Πολλά τσιγάρα στο διάδρομο ενός σπιτιού σε πάρτυ.

Στοιχεία έκθεσης
Γκαλερί: Ζουμπουλάκη,
Πλ. Κολωνακίου 20
Διάρκεια έκθεσης: 2 - 24 Μαρ. 2006
Ωράριο λειτουργίας:
Τρ. έως Παρ. 10.00 - 14.00 & 18.00 - 21.00,
Σάβ. 10.00 - 14.00, Κυρ. και Δευ. κλειστά.

LUCKY 13 QUESTIONNAIRE

Αυτό το μήνα, με αφορμή την πρώτη τους ατομική έκθεση, ανακρίνουμε τους εικαστικούς Ελένη Αθανασοπούλου και Κώστα Χριστόπουλο. Η πρώτη παρουσιάζει φωτογραφίες και βίντεο στη γκαλερί Batagianni και ο δεύτερος ζωγραφική στη γκαλερί Ζουμπουλάκη.

1. Ελένη (Λένα) Αθανασοπούλου.
2. Στη Θεσσαλονίκη.
3. Εδώ και ένα χρόνο ζω στη Θεσσαλονίκη, τα προηγούμενα 7 & 1/2 χρόνια έζησα στο Λονδίνο.
4. Μια από τις αγαπημένες μου είναι το «Paris Texas» του Wim Wenders.
5. Τι μου θύμησες τώρα! Λοιπόν, η πρώτη φορά ήταν η συναυλία του Stevie Wonder που με πήγε ο μπαμπάς μου... Δεν θυμάμαι αν ήταν στη Θεσσαλονίκη ή στην Αθήνα, θυμάμαι μόνο πως είχα στεναχωρηθεί πολύ διότι τότε έμαθα πως ήταν τυφλός.
6. Διαβάζω το μυθιστόρημα «Κωνσταντινούπολη, πόλη και αναμνήσεις» του Ορχάν Παμούκ και την «Κόμη της Βερενίκης» του Γραμματικάκη.
7. Εννοείς εικαστικός υποθέτω. Θα μπορούσα, και θα ήθελα, να τραγουδώ όπερα.
8. Η ποιότητα της καθημερινής ζωής.
9. Οι ειλικρινείς σχέσεις.
10. Μουσική και καφέ.
11. Το «Five Angels for the Millennium» του Bill Viola.
12. Οι σπουδές μου.
13. Πίχα σινεμά.

Στοιχεία έκθεσης
Γκαλερί: Batagianni Gallery,
Αγ. Αναργύρων 20-22, Ψυρρή
Διάρκεια έκθεσης: 16 Μαρ. έως 15 Απρ. 2006
Ωράριο λειτουργίας:
Τρ. έως Παρ. 4.00 - 9.00, Σάβ. 12.00 - 4.00

Το Fresh παρουσιάζει
το cd του μήνα
παρέα με μια Cuervo!

PALOMA

Το κλασικό Μεξικάνικο ποτό!
Paloma που σημαίνει περιστέρη!
1 μέρος Cuervo Especial
Λίγο Σιρόπι Ζάχαρης
3 μέρη φρέσκο χυμό γκρέιπφρουτ
1 μέρος σόδα
Λίγες σταγόνες Αγκοστούρα

Γεμίζουμε ένα ψηλό ποτήρι με πάγο και ανακατεύουμε ελαφρά. Σερβίρουμε σε ψηλό ποτήρι με πάγο και γαρνίρουμε με 1 φέτα Lime.

PLACEBO New Meds

Ήταν κάπου στο 1994 τότε που οι Brian Molko και Stefan Olsdal (πρώην συμμαθητές, σε σχολείο του Λουξεμβούργου), συναντήθηκαν τυχαία στο Λονδίνο και έφτιαξαν ένα γκρουπ που αρχικά ονομαζόταν Ashtray Heart και στη συνέχεια Placebo. Δώδεκα χρόνια μετά, έχοντας γράψει τη δική τους ιστορία και αναγνωρισμένοι ως ένα από τα μεγαλύτερα alternative-rock γκρουπ του πλανήτη, κυκλοφορούν το έκτο άλμπουμ τους με τίτλο «Meds».

Τα κύρια συστατικά είναι γνωστά και εγγυημένα, άλλες φορές με δυνατές κιθάρες και ευέλικτα ρεφρέν και άλλες φορές με βαριά θλίψη και μεγαλοχλία, συνοδευμένα πάντα από την ξεχωριστή φωνή του ιδιαίτερου Brian Molko. Οι εξαιρετικά αγαπημένοι στην πατρίδα μας Placebo, που μας έχουν συνηθίσει σε διάφορες κατά καιρούς εκπλήξεις, είτε αυτό είναι η συνεργασία με κάποιον σπουδαίο καλλιτέχνη (βλέπε David Bowie) είτε η διασκευή σε κάποιο αγαπημένο τραγούδι (βλέπε Bigmouth Strikes Again), παραμένουν συνεπείς σε αυτή τους την υποχρέωση, η οποία αυτή τη φορά έχει τη σφραγίδα του Michael Stipe των REM, στο καταπληκτικό «Broken Promise».

Από εκεί και πέρα τα υπόλοιπα τραγούδια του άλμπουμ είναι ακριβώς έτσι, ώστε να ικανοποιήσουν όλους τους απαιτητικούς τους fans ανά τον κόσμο, αλλά και να εντρυφήσουν στους νεότερους το ρυθμό και το πάθος που εδώ και 12 χρόνια παράγουν ακατάπαυστα οι Placebo, όπως ελάχιστοι μπορούν να κάνουν σε τούτο τον πλανήτη.

**Απολαύστε το «Meds» των Placebo με το νέο κοκτέιλ
Paloma από την Cuervo!**

www.placeboworld.co.uk

VIVE Cuervo

Franz Ferdinand

Cobra Killer

b-sides./18

ΟΜΟΡΦΑ ΣΠΙΤΙΑ

Η εποχή των cult δισκογραφικών εταιρειών ας πούμε στο χώρο της underground pop μουσικής φαίνεται να έχει παρέλθει. Πλέον μιλάμε περισσότερο για συγκροτήματα παρά για εταιρείες των οποίων η σύλληψη και η αισθητική αγγίζουν την τελειότητα. Παρολαυτά υπάρχουν ακόμη labels ανά την Ευρώπη που παρουσιάζουν ενδιαφέρον. Ας δούμε μερικά...

του Γιάγκου Κολιοπάνου

Αγγλία

Η μεγαλύτερη και συνεχώς επεκτεινόμενη ανεξάρτητη εταιρεία στη Βρετανία αυτή τη στιγμή είναι αναμφίβολα η **Domino Recordings**, που συμπληρώνει πάνω από δέκα χρόνια ζωής. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι πρόκειται για την Creation των 00s αλλά το ρεπερτόριο της είναι μάλλον πολύ πιο ευρύ. Πέρα από τα γερά της χαρτιά, τους star του rock 'n' roll ήτοι Franz Ferdinand, The Kills και τώρα Arctic Monkeys, διαθέτει το αμερικανικό της παράρτημα, που ούτε λίγο ούτε πολύ περιλαμβάνει μερικά από τα μεγαλύτερα ταλέντα της σύγχρονης αμερικάνικης underground. Έχουμε και λέμε (οι συστάσεις περιττεύουν βέβαια): Magnetic Fields, Bonnie «Prince» Billy, Jim O'Rourke, Papa M, Stephen Malkmus, Lou Barlow, Smog, Sebadoh και ο μακαρίτης Elliot Smith. Στον αντίποδά τους βρίσκουμε καταξιωμένους φορείς της Γερμανικής electronica, παιχνιδιάρικης (Mouse on Mars) ή βιομηχανικής (To Rococo Rot). Παράλληλα, βρετανικά σχήματα ας πούμε της σχολής των Stereolab, βλέπε Pram, Four Tet, Clinic. Τη μεγαλύτερη έκπληξη αποτελεί ίσως η περίπτωση του επίσης Βρετανού Ben Jacobs γνωστού ως Max Tundra που μόνος του, στην αρχή με τη βοήθεια μιας παλιάς Amiga και τώρα κάποιων περισσότερο εξελιγμένων μηχανημάτων δημιουργεί ένα σύμπαν όμορφο και πλούσιο. Τέλος, η Domino είναι το σπίτι παλαιών και

ευτυχώς ακούραστων θρύλων όπως οι Pastels και οι Television Personalities, η πιο πρόσφατη και αρκετά πολυσυζητημένη μεταγραφή της εταιρείας.

Στα πάνω της βρίσκεται και η **Too Pure** με έκδηλες τις φεμινιστικές τάσεις (Rogers Sisters, Tracy and the Plastics, Electrelane, Monade) και φυσικά τους Stereolab να δεσπόζουν κορώνα στο κεφάλι της, μετά από μία δεκαετία εν διαστάσει.

Από την άλλη, καθαρά ιστορικό ενδιαφέρον έχει η επαναλειτουργία της **el records** όπως πάντα υπό την αιγίδα της Cherry Red. Η πάλαι ποτέ ονειρική ελαφρότητα και φιληδονία του Mike Alway διοχετεύεται τώρα σε μία σειρά σπάνιων επανακυκλοφοριών από τη δεκαετία του '60 κυρίως, όπου βρίσκουμε μεταξύ άλλων την Twiggy, την Elizabeth Taylor, τον Ennio Morricone και τη Mama Cass. Πριν περίπου από ένα χρόνο, ο Alway ξεκίνησε ένα νέο εγχείρημα ονόματι **The Sound of Chartreuse**. Δυστυχώς μετά από μονάχα δύο εξαιρετικές κυκλοφορίες (Ζαχαρωτής φαντασίας και σχολικής ψυχεδέλειας (Continuous Electric Now και The Sixth Form)), η εταιρεία διελύθη στα εξ'ων συνετέθη. Αναμένουμε με αγωνία την επόμενη του εξόρμηση.

Stereolab

Stereo Total

Four Tet

Kap Bambino

Chicks On Speed

I AM X

Γαλλία - Βέλγιο

Η έκπληξη έρχεται από το Νότο, από το Bordeaux, με τη μορφή μιας μικρής εταιρείας ονόματι **wwilko** η οποία εκδίδει αποκλειστικά βινύλιο θορυβώδες, νευρώδες, ηλεκτρονικό (ως επί το πλείστον). Οι βασικοί της αντιπρόσωποι -Kap Bambino, Group Gris, Gazormass- δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τους Βερολινέζους συναδέλφους των.

Ποικιλία και αρκετά καλό γούστο παρά τις υπερβολικά καθαρές παραγωγές επιδεικνύει η **Anorak Supersport** (από τη μικρή πόλη του Βελγίου Huy), που φιλοξενεί τον Mark Gardener των Ride πλέον σε ρόλο συσπώμενου τροβαδούρου, πάντα έτοιμου να λυγίσει καρδιάς με την κοριτσίστικη φωνή του, περιέργως παρόμοια μ'εκείνη του συμπατριώτη του I AM X που υπό την ίδια στέγη κινείται σε πιο disco μονοπάτια. Κάπου εκεί ανάμεσα βρίσκουμε μόλις εύπεπτη Βέλγικη pop με πρώτους και καλύτερους τους soldout καθώς και το δίδυμο των Αγγλίδων Robots in Disguise που μόλις μετακόμισαν στο Βερολίνο και ολοένα βελτιώνονται.

Στα υπόψιν η άρτι νεοϊδρυθείσα **Les Disques Babelute** από τις Βρυξέλλες, η οποία σε πρώτη φάση θα κυκλοφορήσει τη λιαν συγκινητική electro pop του Neo-Boris, ενός ομοφυλόφιλου ναρκομανή αλκοολικού από το Bordeaux.

Γερμανία

Εδώ τα πράγματα αρχίζουν και αγριεύουν.

Η πιο μικρή αλλά και σίγουρα πιο αλλόκοτη είναι η **Gagarin Records** από το Αμβούργο, δημιουργός της οποίας δεν είναι άλλος από τον ιδιοφυή Felix Kubin. Αποκλειστικά και μόνο σε βινύλιο, ο Kubin παρουσιάζει το διαστημικά διαταραγμένο σύμπαν του κι εκείνο των φίλων του, όπως το παρανοϊκό ρομποτάκι Rugo Rugo, το ανατολίτικο punk του Candie Hank, και τη χαβανέζικη νχορύπανση του Brezel Goering (Stereo Total).

Σε περισσότερο βατούς ρυθμούς κυμαίνεται η **Disko B** από το Μόναχο με πιο γερό της χάρτι τον εξαιρετο **Electronicat** αλλά φυσικά και τους άρτι αφιχθέντες Stereo Total. Ο Electronicat - κατά κόσμον Fred Bigot - ξεκίνησε από το '97 να συνδυάζει σκοτεινή κιθάρα με ηλεκτρονικούς ήχους και έχει καταφέρει να δημιουργήσει έναν ήχο σήμα κατατεθέν αποκλειστικά δικό του, φρέσκο και βρώμικο μαζί, με στοιχεία από Depeche Mode, Suicide, Cramps παντρεμένα και φιλτραρισμένα όπως πρέπει. Στην ίδια οικογένεια ανήκουν και οι νεοορκέζοι Neulander, άλλοτε αγαπημένοι του μακαρίτη John Peel.

Τέλος έχουμε δύο πολύ δυνατά φεμινιστικά labels από το Βερολίνο, τη **Monika Enterprise** και την **Chicks On Speed rec**. Η πρώτη μας χαρίζει μεταξύ άλλων το τελευταίο album των Cobra Killer όπου οι δύο ατρόμπτες μαινάδες ξαναπίνουν παλιά τραγούδια τους αλλά και κάποια καινούρια, με τη συνοδεία ορχήστρας από μαντολίνα Kαραζκος, αλλά και την αιθέρια κόλαση της Barbara Morgenstern. Η δεύτερη πέρα από τις κορυφαίες του χορού Le Tigre και C.O.S. είναι υπεύθυνη για κάποιους μεστούς και πρωτότυπους δίσκους όπως αυτός των Dat Politics.

www.dominorecordco.com
www.elrecords.co.uk
www.toopure.com
www.wwilko.com
www.anoraksupersport.com
www.gagarinrecords.com
www.diskob.com
www.monika-enterprise.de
www.chicksonspeed-records.com

Ήταν πολύ όμορφες οι στιγμές που ξεπατωνόμασταν στο χορό με τα αγαπημένα μας κιθαριστικά ή και τα πιο electro-pop διαμάντια –συνήθως βέβαια μεταξύ φίλων, γιατί ήταν λίγο απίθανο να παιχθούν σε κάποιο δημόσιο χώρο (εννοώ bar, club κάτι τέτοιο

ILLEGAL BEATS

THE ARSENAL OF JALAPENO RECORDS

του Δημήτρη Βόγλη

δηλαδή)– Television Personalities, Deep Freeze Mice, Wedding Present, Pastels, Monochrome Set και άλλα πολλά (Ramones και Jam στην καλύτερη). Αν το δούμε από την πλευρά του επιχειρηματία βέβαια έχει και αυτός τα δίκια του... Πότε δεν είχαμε τέτοιες απαιτήσεις και ψευδαισθήσεις άλλωστε. Ή ακόμα και με τα groovy 60s και 70s, funky, soul και όλα τα σχετικά. Και με τα χρόνια η διάθεση για χορό δεν σου φεύγει –θέλεις να χορέψεις και ψάχνεις για καινούργια πράγματα– γιατί πάντα βγαίνει καλή μουσική. Και αν σου πεί κουραστική η house, η techno και γενικά τα πιο επιβλητικά και μινιμαλιστικά beats που έχουν κατακλύσει τα clubs

την Yma Sumac σε ευγενικό καταγιστικό ρυθμό, αν σου αρέσουν τα 60s & 70s riffs, τότε καλώς όρισες στο περίφανο οπλοστάσιο της Jalapeno Records. Η ιστορία ξεκινάει στις αρχές της δεκατίας του 90, όταν η χορευτική μουσική σκίνη είχε αποκτήσει άλλη υπόσταση με την εμφάνιση αυτού που κάποτε λέγαμε rave. Η μεγάλη του Μάντσεστερ σχολή (αλλά όχι με Happy Mondays, Stone Roses, Primal Scream στα καλά τους (και όχι στο χάλι που είναι από το Screamadelika και μετά) Flowered Up, KLF, κτλ... αλλά και η acid jazz έκρηξη (Corduroy, Brand New Havies, James Taylor) ήταν από

we doing here, we don't belong here» –και ευτυχώς για εμάς πολύ καλά σκέφτηκαν. Έπιασαν τις κονσόλες αλλά κράτησαν την κιθάρα και το μπάσο και πρόσθεσαν και δόσεις πνευστών. Άρχισαν να ηχογραφούν με διάφορα ψευδώνυμα: Da Muttz, Shaft, 10K, IKON, Buena Ventura, αλλά γίνανε πιο γνωστοί ως Skeewiff. Γρήγορα κατάλαβαν ότι η μουσική δεν έχει όρια, προκαταλήψεις και αυστηρούς κανόνες, αρκεί να έχεις γνώση του αντικειμένου και να αγαπάς αυτό που κάνεις χωρίς να χρειάζεται σε καμία των περιπτώσεων να υπερβάλλεις για να κερδίσεις μια θέση στα charts. Κάτω από αυτές τις υγιείς βάσεις και προϋποθέσεις

τους ήχους που δεν μπορούσαν να αφήσουν αδιάφορους τους νέους της εποχής. Κάπου εκεί στο πανεπιστήμιο του Brighton γνωρίστηκαν ο Al και ο El όταν και έτυχε να παίζουν μαζί σε rock και metal συγκροτήματα και γρήγορα αναρωτήθηκαν «what the hell are

αποφάσισαν να δημιουργήσουν το δικό τους label για να μπορούν να κινούνται ελεύθερα και εμπνευσμένοι χωρίς το άγχος του hit. Σιγά σιγά κάτω από τον κάκτο της Jalapeno βρήκαν τη σκιά τους και άλλοι ομοιοπαθείς καλλιτέχνες –οι Ολλανδοί Kraak & Smaak με το αριστουργηματικό Money in the Bag και δεν μπορείς να αποφασίσεις αν τα b sides C'mon People και Mambo Solitario είναι καλύτερα. Το Money in the Bag είναι η πιο ρεαλιστική αναβίωση του Grand Master Flash σε πιο dirty version. Το C'mon People ένα χιπ σέικ του σήμερα που εύκολα μιξάρεται με Brigitte Bardot και Fuzztones! Το Mambo Solitario εύκολα θα το έβγαζε ο Sergio Mendes αν ήταν 30 χρονών σήμερα. Έχουν ακόμα περάσει οι Καναδοί Wicked Lester, οι Άγγλοι Doug Lazy με κλασικό hip-house Let it Roll και τώρα έχουν προστεθεί ο Kid Creme, ο Ian Britt και ο Crico Castelli. Οι Skeewiff πάντως παραμένουν το δυνατό όνομα της εταιρίας. Έχουν στο ενεργητικό τους δύο lp και πλήθος singles. Εκπληκτικό το ρεμίξ τους στο country Oh Brother Where Are Thou τραγούδι γύρω από το οποίο περιστρέφεται το ομώνυμο αριστούργημα των αδελφών Κοέν. Γενικά η Jalapeno σε πιάνει από το χέρι και δείχνει πόσο απλή είναι η μουσική όταν είναι μία, άλλα τίμια.

www.jalapenorecords.com

KRAAK EN SMAAK

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

ο πατέρας του Chet Baker δεν του είχε κάνει δώρο ένα τρομπόνι αντί ένα εισιτήριο για το γήπεδο...

Είναι πράγματι αξιοθαύμαστο πώς ένα δώρο στην τρυφερή ηλικία μπορεί να σου αλλάξει ολόκληρη τη ζωή. Είδαμε στο προηγούμενο τεύχος την ιστορία του Klaus Nomi. Στη δική μου περίπτωση για παράδειγμα για τα έκτα μου γενέθλια μου έκανε δώρο ο θεός μου –ώς άρρωστος παοκτζής– ένα εισιτήριο για το ντέρμπι της Τούμπας ΠΑΟΚ-ΑΕΚ που έκρινε και τον τίτλο. Από τότε έγινα μόνο ΑΕΚ αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία... Η περίπτωση του τζαζίστα Chet Baker είναι ευτυχώς πιο ρομαντική και καλλιτεχνική. Στην ίδια περίπου ηλικία που εγώ έτρεχα στην ΑΕΚ, αλλά το 1935, ο πατέρας του Chet του έκανε δώρο ένα τρομπόνι. Ο μικρός, που τότε τραγουδούσε στη χορωδία της τοπικής εκκλησίας της πόλης Yale, Oklahoma, εντυπωσιάστηκε με το τι μπορείς να κάνεις αν φυσάς καλά ένα πνευστό όργανο. Πολύ γρήγορα του ήρθε και το δεύτερο δώρο. Η έμπνευση του να ζητήσει μια τρομπέτα έχει κάνει πάρα πολλούς –πιστέψτε με– να τον ευγνωμονούν γι' αυτό! Ένας ακόμα Αιγόκερως (Bowie, Elvis etc) γεννημένος στις 23 Δεκεμβρίου 1929, πήγε στο μουσικό σχολείο του Glendale Junior αλλά στα 16 διώχθηκε γιατί δεν ήταν και πολύ-πολύ της θεωρίας, καθώς προτιμούσε να παίζει με το «αυτί», αλλά επανήλθε

δύο χρόνια αργότερα στο κολλέγιο του El Camino του L.A. για να σπουδάσει αυτή τη φορά αρμονία και θεωρία. Αφού περιπλανήθηκε αρκετά χρόνια με τον αμερικάνικο στρατό παίζοντας στις στρατιωτικές μπάντες, συναντιέται το 1951 με τον Stan Getz και ένα χρόνο αργότερα κερδίζει μια οντισιόν για να παίξει δίπλα στο ιερό τέρας της jazz, τον Charlie Parker. Η καριέρα του άρχισε σιγά σιγά να παίρνει το δρόμο που της άξιζε. Στα επόμενα τρία χρόνια θα δημιουργήσει το δικό του κουαρτέτο και θα αλλάξει την ιστορία της μουσικής! Σας ακούγεται υπερβολικό; Τον τελευταίο καιρό έχω ακούσει πολλούς αμετανόητους ποπάδες που δηλώνουν fans των Belle & Sebastian, Gentle Waves αλλά και ακόμα παλιότερα των Pale Fountains και διάφορα συναφή, αλλά και πιστούς της μελαγχολικής «αισιοδοξίας» και πιο dark γενικά καταστάσεων να δηλώνουν ότι απεχθάνονται την jazz. Η αλήθεια είναι ότι υπάρχει jazz & jazz, αλλά δεν μπορείς να τα βάλεις όλα σε ένα καζάνι και να απορρίψεις ένα μουσικό είδος –ειδικά όταν μιλάμε για αυτού του είδους τη jazz που έπαιζε ο Chet Baker. Μοναδικές μελωδίες, απλές ενορχηστρώσεις ακουστικά και όχι παιχτικά, γιατί το δύσκολο είναι να καταφέρεις να κάνεις το πολύπλοκο απλό και όχι

το αντίθετο. Η τρομπέτα, σαν δώρο αγγέλων, ήταν η συνέχεια της φωνής του Chet –αλήθεια τι φωνή ήταν αυτή! Αθεράπευτα μελαγχολική, σπαρακτικά γλυκειά και εύθραστη και ειλικρινής αγγίζει τις πιο ευαίσθητες χορδές μας. Και βάζω στο πικάπ και ακούω τα Not for me, My funny Valentine, I get along without very well και άλλα πολλά και απλά κλείνω τα μάτια μου και ταξιδεύω... Αλλά δυστυχώς η τρομπέτα δεν ήταν η μόνη του αγάπη... Από νεαρή ηλικία ήταν εθισμένος στην ηρωίνη –ένα πάθος που ουσιαστικά του κατέστρεψε την καριέρα. Το καλοκαίρι του 1960 συνελήφθη στην Ιταλία για κατοχή και ξόδεψε ενάμισι χρόνο στη φυλακή και δύο χρόνια αργότερα μία από τα ίδια, αυτή τη φορά στη

Γερμανία και για πέντε χρόνια μπαίνονόβαινε στις φυλακές για τα πάθη του. Παρόλα αυτά, όλα αυτά τα χρόνια είχε την έμπνευση για να μας χαρίσει μερικούς από τους καλύτερους του δίσκους, αλλά ο κατήφορός του δεν είχε σταματημό... Το 1987 ο παραγωγός Bruce Weber ξεκίνησε ένα ντοκιμαντέρ με θέμα τη ζωή του Chet, η οποία και τερματίστηκε ένα χρόνο αργότερα, όταν έπεσε από τον τέταρτο όροφο κάποιου ξενοδοχείου στο Άμστερνταμ ύστερα από κοκτέιλ κοκαΐνης-ηρωίνης. Πραγματικά άδοξο τέλος για έναν πολύ μεγάλο καλλιτέχνη. Εμείς τον ευχαριστούμε για όλα όσα μας έδωσε και κυρίως για την κληρονομιά που μας άφησε. Δ.Β.

BROMHEADS JACKET

Do it like Arctics

Μέχρι τώρα έχουν κυκλοφορήσει μόλις 2 σινγκλάκια, τον περασμένο Σεπτέμβριο το Woolley Bridge και το Δεκέμβριο το What If's And Maybe's, ενώ τον επόμενο μήνα αναμένεται ένα ακόμη. Ο ήχος των Broms δεν ξεφεύγει πολύ από τα δεδομένα, Arctic Monkeys, Libertines, Bloc Party, Art Brut, Punk, Post Punk, Indie...

Μέσω internet διανέμουν ελεύθερα σχεδόν όλα τους τα τραγούδια ακολουθώντας πιστά τη συνταγή των Arctic Monkeys, η οποία τείνει να γίνει μόδα! Καλή δωρεάν και νόμιμη ακρόαση!

www.bromheadsjacket.com
www.myspace.com/bromheadsjacket

b-sides./22

GOOD SHOES

Σκαρπινάκι Λουστρινάτο!

Η περίπτωση των Good Shoes δεν διαφέρει και πάρα πολύ από αυτή αμέτρητων, είτε καλών είτε κακών, νέων μουσικών σχημάτων, που προέρχονται συνήθως από κάποιο art χώρο και ηδονίζονται από την κουλτούρα της DIY punk εποχής την οποία και αναβιώνουν. Ούτε η μουσική τους ξεφεύγει από τα standards της φάσης αυτής, με επιρροές κυρίως punk, post punk και new wave. Και όμως οι τέσσερις τύποι από το Νότιο Λονδίνο, είναι τόσο καλοί που θα μπορούσαν άνετα να συγκριθούν με καταξιωμένα

νέα ονόματα του είδους, όπως οι Franz Ferdinand, Bloc Party, Futureheads και Strokes.

Ο μοναδικός μελαγχολικός και μελωδικός ρετρό ήχος της κιθάρας, που παίζει ο χαρισματικός Steve Leach, είναι ίσως το στοιχείο που τους κατατάσσει πολλές θέσεις πάνω από το μέσο όρο. Οι Good Shoes είναι καλά παιδιά, αφού δεν έχουν εμποδίσει μέχρι στιγμής την ελεύθερη διανομή σχεδόν όλων των τραγουδιών τους, ψάχνοντας λιγάκι μέσα στο Forum του επίσημου website τους.

www.goodshoes.co.uk
www.myspace.com/goodshoes

SHITDISCO

Το disco πού κολλάει;

Οι Shitdisco είναι τέσσερις συμφοιτητές προερχόμενοι από διάφορα μέρη της Αγγλίας (Berwick, Newcastle and Leeds), αλλά με έδρα τη Γλασκώβη! Σπουδαστές σχολής καλών τεχνών, εκμεταλλεύτηκαν με τον καλύτερο τρόπο το χώρο που τους δόθηκε από το πανεπιστήμιό τους προκειμένου να αναπτύξουν το μουσικό ταλέντο που διαθέτουν, κι έτσι σύντομα ακολούθησε και το παρθενικό τους, διπλής Α' πλευράς single, Disco Blood - I Know Kung Fu, σίγουρα ένα από τα καλύτερα και πιο ενδιαφέροντα μουσικά πράγματα που έχουν κυκλοφορήσει τους τελευταίους μήνες. Οι επιρροές τους, δηλώνουν οι ίδιοι, από καλλιτέχνες και συγκροτήματα όπως οι Bobby Orlando, Dick Dale, The Prodigy, S'Express, Girls Around, Long Blondes δικαιολογούν απόλυτα το χαρακτηρισμό του disco-punk σχήματος που τους έχει αποδοθεί. Μπείτε στο site τους και αν βρείτε τι σημαίνει η λέξη Shitdisco, μπορεί να είστε ο/η τυχερός/ή που θα κερδίζει ένα σωσίβιο του γκρουπ !?!!

www.shitdisco.co.uk
www.myspace.com/shitdisco

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

STEREOLAB

Υψηλή ποιότητα χαμηλής πιστότητας

Οι Stereolab είναι αναμφισβήτητα ένα από τα σημαντικότερα και επιδραστικότερα συγκροτήματα της ανεξάρτητης βρετανικής σκηνής και την ευθύνη για αυτό έχουν δύο πολύ μεγάλες μουσικές ιδιοφυΐες, ο Βρετανός Tim Gane (επίσης ιδρυτής και μέλος των Mc Carthy) και η Γαλλίδα Laetitia Sadier.

Παρά τα 16 χρόνια που έχουν παρέλθει από την ίδρυσή τους, τις «κακές συνήθειες» με τις περιέργες και σπάνιες κυκλοφορίες δεν φαίνεται να τις κόβουν εύκολα και εξακολουθούν να ταλαιπωρούν τους fans τους και όχι μόνο. Για να καταλάβετε, το μεγαλύτερο μέρος της δισκογραφίας τους αποτελείται από 7", 10" και 12" με εντυπωσιακές συσκευασίες, χρωματιστά βινύλια, ακόμη και χειροποίητα εξώφυλλα, τα οποία πολλές φορές δεν ξεπερνούν τις μερικές εκατοντάδες αντίτυπα. Άντε να τα βρεις!

Το νέο τους άλμπουμ-συλλογή με τίτλο Fab Four Suture, αποτελείται από έξι 7" singles μαζί με τις πίσω πλευρές τους. Τα τρία πρώτα κυκλοφόρησαν το Σεπτέμβριο του 2005 (Cybernetica Babicka, Plastic Mile, Interlock) και τα άλλα τρία στις 6 αυτού του μήνα (Whisper Pitch, Excursions Into, Eye Of The Volcano), την ίδια μέρα δηλαδή με το Fab Four Suture.

www.stereolab.co.uk

INDIE LABELS

IDON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

Postcard records

Στις σκοτεινές μουσικά ημέρες του 1980 (λόγω του post punk), όταν δεν υπήρχε καν ο όρος indiepop, ο φίλτατος Alan Horn δημιούργησε τη μικρή ανεξάρτητη εταιρεία Postcard records, με έδρα τη Γλασκώβη της Σκωτίας.

Χρησιμοποιώντας σαν βάση τη μελαγχολική πλευρά των Velvet Underground, τα ιδανικά του πανκ και τον ήχο των αγαπημένων του group κυκλοφόρησε μέσα σε δύο χρόνια κάποιους δίσκους-διαμάντια που εξακολουθούν να είναι και στις μέρες μας δίσκοι αναφοράς και πηγή έμπνευσης για πολλά συγκροτήματα.

Πρώτη κυκλοφορία το επτάιντσο

των Orange Juice «Falling and laughing» με εξαιρετικό jungly κιθαριστικό ήχο και μελωδικά φωνητικά πλημμυρισμένα απο ευαισθησία και λυρισμό. Κανείς έως τότε δεν είχε ακούσει κάτι παρόμοιο και οι κριτικές από τα μουσικά έντυπα της εποχής ήταν κάτι παραπάνω από διθυραμβικές. Μαζί με τα υπόλοιπα group της εταιρείας δημιουργήθηκε η μουσική σκηνή η οποία ήταν γνωστή και σαν aporak pop λόγω των αδιάβροχων μπουφάν που φορούσαν οι roppers εκείνη την εποχή.

Ακολούθησαν οι κυκλοφορίες των singles απο τους Josef K, που μουσικά ήταν πιο σκοτεινοί, με φανερές επιρροές απο Joy divi-

sion, αλλά με έντονο pop προσανατολισμό. Τα άλλα δύο συγκροτήματα της Postcard ήταν οι Aztec Camera με δύο επτάιντσα και οι γνωστοί και με μεγάλη επιτυχία αργότερα Αυστραλοί Go-Betweens, που κυκλοφόρησαν στην εν λόγω εταιρεία το πρώτο τους εκτός Αυστραλίας single, το αριστουργηματικό «I need two hands». Ο μοναδικός μεγάλος δίσκος που κυκλοφόρησε με την ετικέτα της Postcard ήταν το «The only fan in town» απο τους Josef K. Όταν οι μεγάλες δισκογραφικές υπέγραψαν συμβόλαια με τα εν λόγω συγκροτήματα, η Postcard αναγκαστικά έκλεισε, μη μπορώντας να βρει άξιους και

ποιοτικούς αντικαταστάτες. Το όνειρο έλαβε τέλος χωρίς ευτυχώς να φθαρεί. Στη δεκαετία του '90 κυκλοφόρησε κάποιο απο το υλικό της εταιρείας σε μορφή cd και έγινε πιο προσιτό στο κοινό που μέχρι τότε έπρεπε να δώσει ένα αξιόλογο ποσό για να αποκτήσει κάποιον από τους δίσκους. Αν ήταν μάλιστα κάποια original κόπια, με τη χειροποίητη καρτούλα, ισοδυναμούσε με οικονομική καταστροφή!! ...Τελειώνοντας, χωρίς την Postcard records, πιθανόν να μην υπήρχαν οι Pastels, το κίνημα C86, η Creation records, οι Wedding Present, η Sarah records, οι Smiths και η αναβίωση της indiepop των 90s.

b-sides./23

ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ
Εταιρία Αστικού Πολιτισμού®
www.platforma.gr

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ ΜΑΖΟΧΙΣΜΟΣ

«Χίτλερ, αχ που είσαι Χίτλερ...» Ο ταξιτζής φωνάζει emphatic και δυνατά έξω από το παράθυρο, ώστε να κάνει εντύπωση στους περαστικούς.

Συνεπιβάτης στο ταξί μια ηλικιωμένη κυρία που κατεβαίνει λίγα μέτρα μετά την επιβίβασή μου. Μόλις κλείνει η πόρτα, ο οδηγός επαναλαμβάνει την

παράστασή του και γυρνάει προς το μέρος μου.

«Η κυρία μιλούσε 15 λεπτά στο κινητό για τη γάτα της που έπαθε

κατarrάκτη στο μάτι». Ο συμπαθής κατά τα λοιπά επαγγελματίας μονολογούσε για τις πιστωτικές κάρτες που η σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα –και τα τρία παιδιά του– του επέβαλαν, για τις ξένοιαστες κυρίες του Κολωνακίου και τους ξένους που έχουν «τρυπώσει» παντού. Και αναπολούσε κάθε τόσο τον Αδόλφο. Όταν πιστεύεις ότι αναγκάστηκες από εξωγενείς παράγοντες ν' ακολουθήσεις ένα νέο τρόπο ζωής, όταν ανεδαφικά επικαλείσαι «τέρατα» της Ιστορίας για τη σωτηρία σου, όταν αναπολείς τις «ανέμελες» μέρες της ταξικής διαφοροποίησης και αρνείσαι πεισματικά να κοιτάξεις μέσα σου για την αναζήτηση λύσεων, τότε είσαι ο υπερήφανος Έλληνας του σήμερα. Στη χώρα μας, οι βασικές έννοιες της κοινωνικής ανάπτυξης και οικονομικής πρόόδου περιφρονούνται επιδεικτικά και αντιμετωπίζονται σαν αναγκαία κακά, ενώ αντίθετα το «καινοτόμο» κούρεμα παλαίμαχης αοιδού αποτελεί δημιουργικό πεδίο έκφρασης εμπεριστατωμένων απόψεων. Δε διαφέρει λοιπόν καθόλου, αν μιλάς στο τηλέφωνο 15 λεπτά για τη γάτα σου ή δουλεύεις 15 ώρες τη μέρα τιμόνι, για να πληρώσεις τις πιστωτικές σου, ο παρονομαστής είναι κοινός: Η συλλογική άγνοια περί της πραγματικότητας ισοδυναμεί με τη νέα ελληνική πραγματικότητα.

0100101110101101.ORG

decoding culture

της Δάφνης Δραγώνα

«Μάθε τους κανόνες ώστε να μπορέσεις να τους παραβιάσεις με επιτυχία»

[Δαλάι Λάμα]

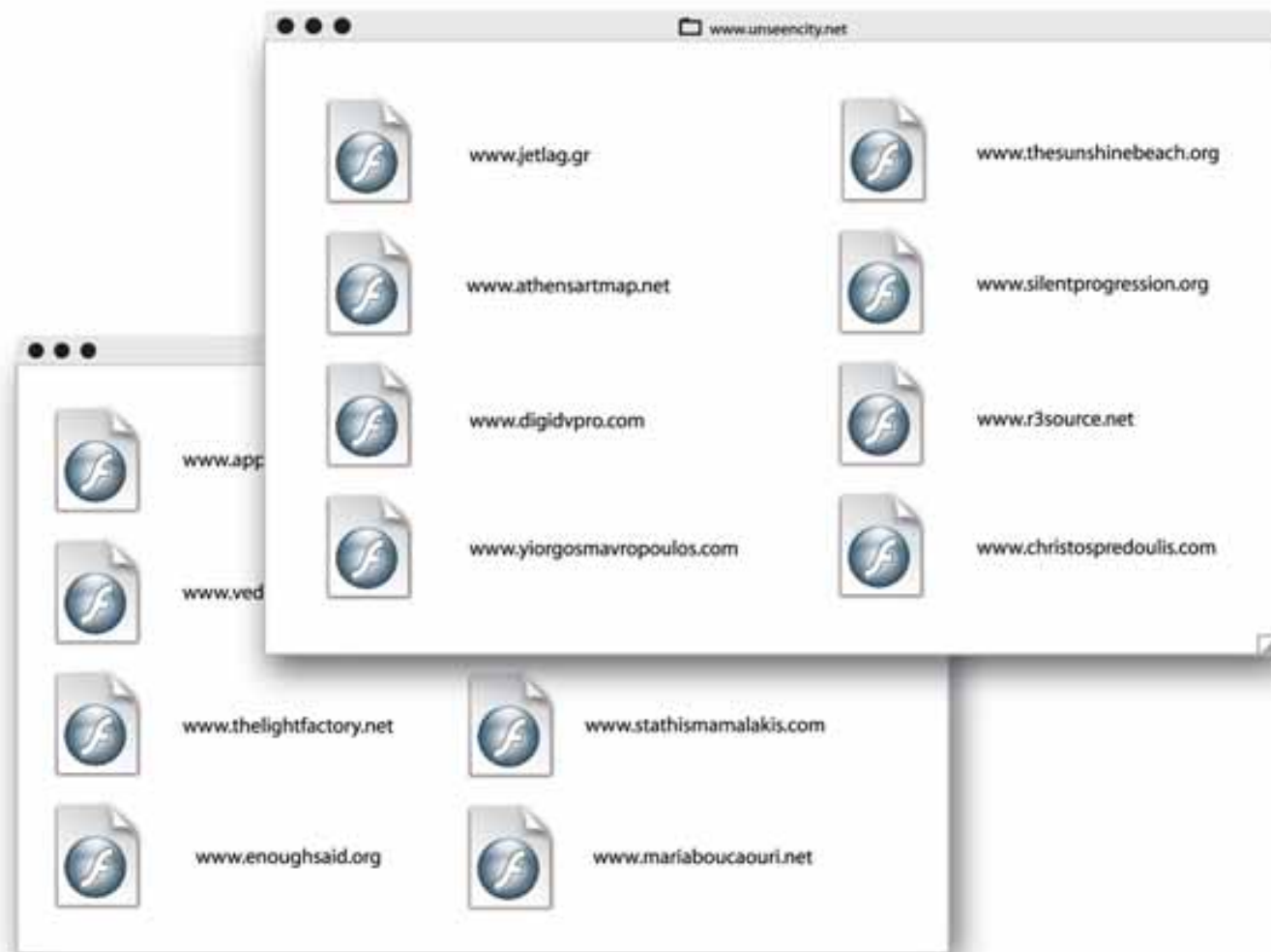
Γνωρίζετε την ιστορία του Σέρβου καλλιτέχνη Darko Meyer; Αινιγματική και σκοτεινή φιγούρα της τέχνης. Γνωστός για τα έργα του που ήταν προσομοιώσεις φόνων! Εγκαταστάσεις με κούκλες που έμοιαζαν με αληθινές και βρίσκονταν «δολοφονημένες» σε δωμάτια ξενοδοχείων, νοσοκομείων ή σε τουαλέτες μπαρ. Η δράση του θεωρήθηκε ως αντιπατριωτική στη Σερβία του 98 με αποτέλεσμα αργά ή γρήγορα ο Meyer να συλληφθεί από την αστυνομία, να μπει στη φυλακή και να πεθάνει εκεί. Ο κόσμος της τέχνης αντέδρασε λέγοντας ότι ο καλλιτέχνης σχολίαζε τη βιαιότητα της εποχής μας και οργανώθηκαν έτσι αρκετές ατομικές εκθέσεις για το έργο του με πιο γνωστό το αφιέρωμα που έγινε στη Biennale της Βενετίας το 1999. Μέχρι που... το 2000, ένα ζευγάρι καλλιτεχνών με το όνομα 0100101110101101.org με ένα εκτενές δελτίο τύπου δηλώσε υπεύθυνα ότι επινόησαν τη ζωή και τα έργα του Σέρβου καλλιτέχνη Darko Maver που γεννήθηκε το 1962 στο Kripanj και πέθανε στη φυλακή της Rogdoriga στις 30 Απριλίου του 1999. Μία ίσως από τις πιο καλοστημένες φάρσες στην ιστορία της τέχνης ήταν γεγονός, ήταν όμως η ίδια από μόνη της καλώς ή κακώς ένα έργο. Οι 0100101110101101.org είχαν

καταφέρει, χρησιμοποιώντας τα media, να εξαπατήσουν ένα ολόκληρο σύστημα ξεγυμνώνοντάς το και φέρνοντας σε αμνηστία τον κόσμο που το υποστήριζε. Οι 0100101110101101.org είναι ένα ζευγάρι καλλιτεχνών από την Ιταλία, οι Eva και Franco Matter (b.1976) που δουλεύουν όπως λένε οι ίδιοι με «αντισυμβατικές επικοινωνιακές μεθόδους για να αποκαλύψουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την αληθινή όψη των πραγμάτων καταβάλλοντας τη μικρότερη δυνατή προσπάθεια! Δεν είναι βέβαια ακριβώς έτσι. Τα projects τους που βασίζονται στο web, στη χρήση των media και στις performances στην πόλη απαιτούν πολύ καλή προεργασία και εξέταση των δεδομένων που επεξεργάζονται, αντιγράφουν και προβάλλουν. Θύματα της τακτικής τους έχουν πέσει καλλιτέχνες, εταιρίες, πολιτιστικοί φορείς. Το πιο ακραίο παράδειγμα όμως αποτέλεσε το Βατικανό. Για ένα ολόκληρο χρόνο το www.vaticano.org, ένα πλήρες site, αισθητικά ολόιδιο με το πραγματικό (www.vatican.va), αποτέλεσε το (αν)επίσημο site της παπικής εκκλησίας για χιλιάδες πιστούς. Το site-κλώνος ήταν ιδιαίτερα δημοφιλές γιατί ήταν πιο ελαστικό σε θέματα όπως π.χ. οι εκτρώσεις, είχε μουσική και μπορούσες μάλιστα αν ήθελες να στείλεις κατευθείαν mail στον Πάπα.

Γνωστά όμως είναι και τα εγχειρήματα κλωνοποίησης sites όπως π.χ. των net artists Jodi ή του site για τη net art Hell.com που τα φιλοξένησαν στο δικό τους server και ήταν πιστά αντίγραφα. Όπως ήταν αναμενόμενο, κατηγορήθηκαν για κλοπή και για παραβίαση πνευματικών δικαιωμάτων. Οι ίδιοι δηλώνουν όμως ανοιχτά κατά των copyrights και πιστεύουν ότι ο καθένας πρέπει να μπορεί να χρησιμοποιεί, να αντιγράφει και να τροποποιεί οτιδήποτε. Κάτι που βέβαια παραλίγο να τους κλείσει στη φυλακή όταν το 2003 τα βάλανε με τη Nike. Με ένα καλοφτιαγμένο περίπτερο κατάφεραν να πείσουν τους κατοίκους μιας πόλης στην Αυστρία ότι στη πλατεία θα χτιζόταν το μνημείο της Nike και θα μετονομαζόταν από Karlsplatz σε Nikeplatz! Το πιο διάσημο πάντως από τα έργα τους ήταν ο περίφημος ιός epidemicC το 2001 με αφορμή την πρόσκλησή τους στη 49η Biennale της Βενετίας. Ο ιός μεταδόθηκε γρήγορα ξεκινώντας από το περίπτερο της Σλοβενίας και φυσικά δημιουργήθηκε μεγάλη αναστάτωση. Ήταν τότε η εποχή του πανικού για τους ιούς των PC και οι 0100101110101101.org φανέρωσαν

όλη τη δύναμη της παράνοιας και της υστερίας κάνοντας την Symantec να δημιουργήσει το κατάλληλο antivirus και τον Herald Szeemann να ομολογήσει ότι είναι το πιο πρωτοποριακό έργο της διοργάνωσης. Οι 0100101110101101.org δουλεύουν πάνω στους τρόπους επέμβασης σε τεχνικό, πληροφοριακό, επικοινωνιακό ή κοινωνικό επίπεδο με στόχο πάντα να αποκωδικοποιούν συστήματα και να απομυθοποιούν καταστάσεις. Το νέο τους έργο United We Stand είναι η καμπάνια για μια υποτιθέμενη ταινία προδιαγραφών blockbuster με πρωταγωνιστές την Penelope Cruz και τον Ewan McGregor. Το 2020 η Ευρώπη (και όχι η Αμερική) σώζει τον κόσμο όταν η Αμερική και η Κίνα βρίσκονται σε εμπόλεμη κατάσταση λόγω μιας πολιτικής κρίσης στην Κορέα. Η καμπάνια έχει ήδη ξεκινήσει από το τέλος του 2005 με την ανάρτηση μεγάλων διαφημιστικών πόστερς στις κεντρικές πόλεις της Ευρώπης, με ένα επίσημο site για την ταινία (www.unitedwestand-movie.com), με διαφημίσεις σε περιοδικά και blogs. Όπως και τότε με τη Nike, προκαλούν ένα κύμα συλλογικής ψευδαίσθησης –ο κόσμος σταματάει στο δρόμο και χαζεύει τις αφίσες αποτελώντας μέρος ενός έργου που δεν ξέρουν. 0100101110101101.org! Coming soon to a cinema near you!

_UnseenCity.setYourSite();

BOOSJA

της Χριστίνας Ροδοπούλου

Τη Λένη Χριστίνα Μπουμπουρίδου, γεννήθηκε στη Γεωργία πριν 27 χρόνια, είναι σχεδιάστρια ρούχων και αναποφάσιστη για το τι θα φορούσε σε ένα πρώτο ραντεβού. Μαζί με την αδελφή της Βαλεντίνα έχουν το δικό τους χώρο στο Κολωνάκι, το Boosja, όπου εκτός από τις δικές της δημιουργίες, θα βρεις κοσμήματα ελληνίδων σχεδιαστριών και ρούχα της Urpeř Playground.

Τι σημαίνει boosja;

Το boo βγαίνει από το επώνυμο Μπουμπουρίδου και το sja από καταλήξεις ρωσικών λέξεων.

Πώς χαρακτηρίζεις τη δουλειά σου και σε τι κοινό απευθύνεσαι;

Δημιουργική, εντάξει, σε νέο κόσμο, σε νεολαία, αν και όχι απαραίτητα, όχι όλα τα κομμάτια.

Από ποιά δεκαετία είναι επηρεασμένες οι δημιουργίες σου;

Σίγουρα από το '20 και νομίζω και λίγο '50 τώρα.

Από σχεδιαστές, αγαπημένους σου;

Δεν έχω αγαπημένο, μου αρέσουνε πολλοί και ειδικά τώρα όλοι γίνονται όλο και καλύτεροι.

Εντάξει, Κοκκοσαλάκη λατρεύω, θα πω έλληνες, Ελευθεριάδης και Deux Hommes.

Υπάρχουν συγκεκριμένα χρώματα ή υλικά που έχεις «κολλήσει» και χρησιμοποιείς αυτόν τον καιρό;

Βισκόζη χρησιμοποιώ πολύ, και μετάξι. Σε χρώματα τώρα, λαδί, ροζ πάλ και μαύρο.

Πιστεύεις ότι τα ρούχα σου αναδεικνύονται καλύτερα σε μοντέλα με ιδανικές αναλογίες;

Δεν θα το έλεγα, άλλωστε μπορώ να κάνω και παραγγελίες, δηλαδή κάτι που δεν το έχω στο νούμερο που το θέλει μια ας πούμε λίγο πιο εύσωμη, θα μπορέσω να της το φτιάξω.

Τι σημαίνει για σένα κιτς, είναι αρνητικό ή θετικό; Περιγράψε μας ένα κιτς σύνολο.

Αρνητικό σίγουρα, σκέψου Φλωρινιώτης.

Πιο σημαντικό αξεσουάρ μιας γυναίκας;

Για μένα είναι το φουλάρι, δεν ξέρω, ίσως επειδή το φοράω εγώ πολύ, κασκόλ, φουλάρι...

Τι παρατηρείς πρώτα στο ντύσιμο μιας γυναίκας;

Νομίζω το στυλ που θα μου βγάλει, τον τύπο, δεν μπορώ να πω το παπούτσι ή κάτι τέτοιο, τον τύπο θα κοιτάξω, το στυλ.

Μέρος σώματος που θες να αναδεικνύεις σε μια γυναίκα;

Την πλάτη, μου αρέσει πάρα πολύ να αναδεικνύω την πλάτη.

Ποια θα ήθελες να δεις να φοράει κάποια από τις δημιουργίες σου, και ποια (δημιουργία) θα ήταν αυτή;

Ένα κοριτσάκι στην πλατεία ίσως θα χαιρόμουν να δω με κάτι δικό μου.

Για ποια πόλη θα άφηνες την Αθήνα;

Δεν θα έλεγα ότι έχω ταξιδέψει τόσο πολύ για να ξέρω να σου απαντήσω.

Τι μουσική ακούς;

Τα πάντα, νομίζω ό,τι μου ακούγεται καλό, από Beastie Boys μπορεί να ακούσω Connie Francis, ξέρω εγώ, μπορεί να ακούσω και λίγο Αλεξίου (γέλια). Αυτό, δεν έχω στάνταρ, ό,τι μου ακούγεται καλό στο αυτί.

Ιδανικό βράδυ έξω;

Καλό φαΐ, νόστιμο και μετά χορό στο Guru (γέλια).

Sneakers ή γόβα;

Μου αρέσουν και τα δύο πάρα πολύ, εγώ φοράω πιο πολύ sneakers, αλλά μου αρέσει και η γόβα.

Έχεις ποδήλατο;

Δεν έχω, θέλω.

Κάποιος που υπήρξε σημαντική βοήθεια για όσα έχεις κάνει μέχρι σήμερα;

Νομίζω οι ράφτες που συμβουλευόμαι, είναι κάποια κορίτσια που με βοηθάνε, μου δίνουν συμβουλές γιατί είμαι νέα στον χώρο.

Τι θα φορούσες στο πρώτο ραντεβού;

Δεν ξέρω, κανένα φορεματάκι, δεν ξέρω, κάτι άνετο, δεν ξέρω...

Τι φοράς όταν κοιμάσαι;

Πιτζάμες, δεν είναι καθόλου σέξι...

Boosja

Ομήρου 56 & Σκουφά, Κολωνάκι

τηλ: 210 3613772

IN A LITTLE MUSEUM

Unexpectedly, it reminded me of something.
I know I cannot get it back anymore,
but it was truly beautiful.

words/illustration: Asako Masunouchi

Σακάκι και φούστα,
Emanuel Ungaro.

kick-off./28

REMEMBER MANDERLAY?

του Αντρέα Κίκη

Στο αφρικανικό ποδόσφαιρο υπάρχουν κάποια στάνταρ πράγματα, άλλα ανεξήγητα και άλλα εξηγήσιμα. Για παράδειγμα, είναι δύσκολο να καταλάβεις για ποιο λόγο ο τερματοφύλακας φοράει σχεδόν πάντα φόρμα, ενώ συνήθως είναι και εξαιρετικά ασταθής. Άλλο στάνταρ είναι ο τελετουργικός, χορευτικός, ομαδικός απολαυστικός πανηγυρισμός σε κάθε γκολ. Αλλά ξέρεις ότι για τους ανθρώπους εκεί ο χορός είναι περισσότερο φυσική στάση από το περπάτημα ή το τρέξιμο. Και τέλος πάντων, τέτοιου είδους κολλήματα φαίνεται ότι τα γουστάρουν και δεν έχουν λόγο να τα αλλάξουν. Ένα άλλο στερεότυπο που λογικό είναι να μη γουστάρουν, και γι' αυτό φάνηκε να προσπαθούν να το αλλάξουν, είναι ο λευκός «mister» ή «mon-sieur», ο χρυσοθήρας κούρτσ. Πολλοί Ευρωπαίοι, κατά κανόνα απόμαχοι ή υποτιμημένοι στα δικά τους γήπεδα έχουν στοιχειώσει τους αφρικανικούς πάγκους. Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς τι εικόνες έχουν ζήσει αυτά τα άτομα, οι οποίοι συνήθως άπαξ και κατεβαίνουν στην Αφρική πηγαίνουν από χώρα σε χώρα, ενίοτε και σε άλλη ήπειρο. Έτσι ήταν ο αποκαλούμενος «Λευκός Μάγος», ο Γάλλος Φιλίπ Τρουσιέ (σε Μπουρκίνα Φάσο, Νότια Αφρική και Νιγηρία, πριν φύγει για Ιαπωνία), έτσι και ο Φιλίπ Λερούα, επίσης Γάλλος που μοιάζει πολύ με τον Κλάους Κίνσκι (προσέξτε πορεία: Καμερούν, Σενεγάλη, Αραβικά Εμιράτα, Μαλαισία, ξανά Καμερούν, Στρασβούργο, Σαγκάι,

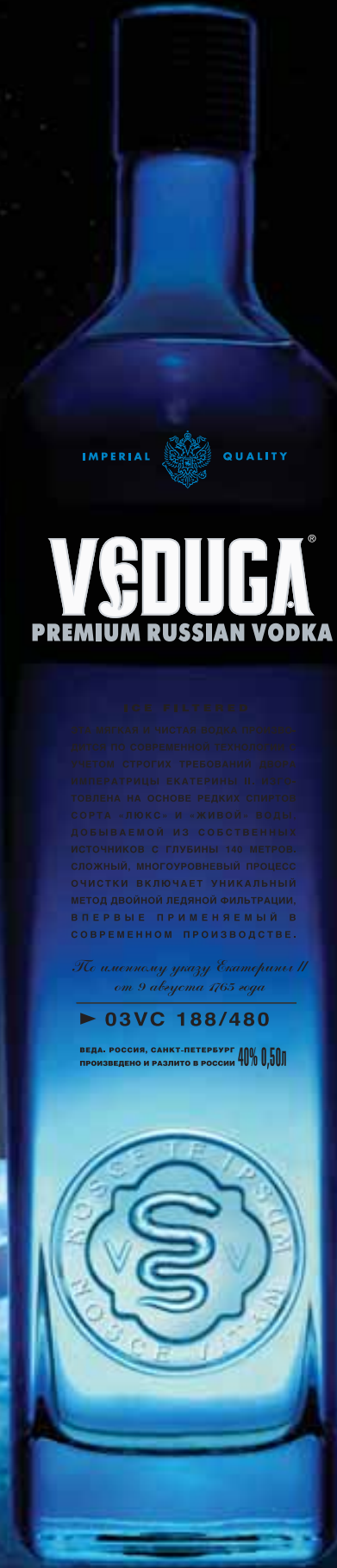
Κέμπριτζ και τώρα Λαϊκή Δημοκρατία του Κογκό –πρώην Ζαΐρ!) και πολλοί-πολλοί άλλοι. Ο Λερούα λέει ότι σε μια τέτοια δουλειά «μπορείς να είσαι είτε “Club Med” προπονητής και να πετάς στην Αφρική 2-3 μέρες πριν το ματς φεύγοντας την επομένη, είτε να επενδύσεις τον εαυτό σου μέσα στη χώρα, να ζήσεις μαζί με τους ανθρώπους με τους οποίους σου έχει ανατεθεί να δουλέψεις, να καταλάβεις σε τι φάση βρίσκονται και να προσπαθήσεις να βριάζεις κάτι». Επειδή όμως άρχισε να φαίνεται ότι η τρέλα του να δίνει μια αφρικανική χώρα 50.000 \$ το μήνα σε ένα κατάλοιπο της αποικιοκρατίας δεν έφερνε σπουδαία αποτελέσματα, τελευταία υπήρξε ένα κύμα νέων Αφρικανών προπονητών, που σχεδόν όλοι τους ήταν στα νιάτα τους παικταράδες, με ευρωπαϊκές παραστάσεις, οι οποίοι και ανέλαβαν να καθήσουν στο πάγκο αφρικανικών εθνικών ομάδων. Στο πρόσφατο Κόπα Άφρিকা της Αιγύπτου, οι γηγενείς έφτασαν για πρώτη φορά το 50% σε σχέση με τους «τυχαράστους». Η πιο ανερχόμενη αφρικάνικη «αλεπού των πάγκων» ήταν ο 43χρονος Στίβεν Οκετσούκου Κέσι, Νιγηριανός στην καταγωγή με καριέρα σε Βέλγιο (Αντερλεχτ) και Γαλλία (Στρασμπούρ) και συμμετοχή στο Μουντιάλ των Η.Π.Α. το '94 ως παίκτης και σπουδές στην Ολλανδία ως προπονητής. Αυτός που πέτυχε κάτι μαγικό: Να οδηγήσει το μικρούλι (γεωγραφικά και ποδοσφαιρικά) Τόγκο στα τελικά του φετινού Παγκοσμίου Κυπέλλου, τον Ιούνιο στη Γερμανία.

Είναι κλισέ να μιλήσει κανείς για χιλισταλαιπωρημένη αφρικάνικη χώρα. Η πλάκα είναι ότι στην πρώην γαλλική αποικία των 5 εκατομμυρίων κατοίκων βασιλεύει μια σχετική πουχία και υποφερτά στάνταρ διαβίωσης, σε συνθήκες «πεφωτισμένης δεσποτείας» του επί 38 χρόνια προέδρου Νασίγκμπε Εγιαντέμα (το μακροβιότερο σερί στην Αφρική), που όταν αποφάσισε να παραχωρήσει εκλογές το 1993 απέσπασε το περίτσανο 96%! Γενικά δεν έπαιρνε τον κόσμο για πολλά-πολλά, αλλά ο χαμός ξέσπασε μόλις πέρυσι, αμέσως μετά το θάνατο του Εγιαντέμα, όταν ο γιος του Φορ Νασίγκμπε πήρε με το στανιό την εξουσία και 60% (μόλις!) στις εκλογές που δέχτηκε να παραχωρήσει. Ακολούθησε γενικός πανικός και συγκρούσεις που οδήγησαν τουλάχιστον 40.000 άτομα να γίνουν πρόσφυγες στις γειτονικές Γκάνα και Μπενίν. Την ίδια εποχή, υπό την καθοδήγηση του Κέσι και τα 11 γκολ του πρώτου Τογκολέζου φιλο-σταρ Εμανουέλ Αντεμπαγιόρ, η ομάδα των «Ερνέριερς» («Γεράκια»), παραδοσιακά μετρίων –και κάτω– δυνατοτήτων, χάραζε μια ανεπανάληπτη διαδρομή στα προκριματικά του Germany 2006, αφήνοντας έξω τη Σενεγάλη που είχε μαγέψει στο Korea-Japan 2002 και τους φαινομενικά ισχυρότερους Ζάμπια, Μάλι και Λιβερία. Τον περασμένο Οκτώβρη στη Μπραζαβίλ του Κογκό, τα δύο γκολ του Αμπντέλ Κουμπαντζά γύριζαν το εφιαλτικό 2-1 σε 2-3, το Τόγκο ξεπερνούσε και το τελευταίο εμπόδιο και έμπαινε μπροστά σε

μια επανάσταση που είδε ακόμα και τις Γκάνα, Ακτή Ελεφαντοστού και Αγκόλα (4 στις 5 αφρικανικές συμμετοχές) να πηγαίνουν για πρώτη φορά στα τελικά. Μέσα στο χαμό στην πρωτεύουσα Λόμε, ο μουσικός Εμανουέλ Φοφόν δήλωνε: «επιτέλους, μια φορά το Τόγκο είναι το κεφάλι και όχι η ουρά». Ο Κέσι ήταν ο απόλυτος ήρωας, «ο δικός τους άνθρωπος», ενσαρκώνοντας ιδανικά το πρότυπο του νέου αυτοδημιούργητου χειραφετημένου Αφρικανού. Η ομάδα πήγε στο Κόπα Άφρিকা της Αιγύπτου τον περασμένο μήνα «για ένα τεστάκι, να δούμε πού βρισκόμαστε». Αποτέλεσμα, 3 ματς - 3 ήττες, 2-7 τέρματα, τελευταίοι και καταϊδρωμένοι. Ο Κέσι τσακώθηκε με τον Αντεμπαγιόρ, που ένωσε προσβεβλημένος όταν κατάλαβε ότι δε θα ήταν στην εντεκάδα στο πρώτο ματς με το (πρώην) Ζαΐρ. «Μου έλεγε ότι πονούσε στην πλάτη, γι' αυτό δεν τον έβαλα» υποστήριξε ο Κέσι. Μάλλον ο Αντεμπαγιόρ πήρε ψηλά τον αμανέ από τότε που μεταγράφηκε στην Άρσεναλ. Στο (κλασικό) ερώτημα «ή αυτός ή εγώ», αναλώσιμος ήταν –αναμενόμενο– ο Κέσι. Τη βδομάδα που αναδείχτηκε «προπονητής της χρονιάς» στην Αφρική, έμαθε από την τηλεόραση (άλλο κλασικό!) την απόλυσή του. Ο διάδοχος που θα οδηγήσει την ομάδα στη Γερμανία, κόντρα σε Γαλλία, Ελβετία και Κορέα, ανακοινώθηκε: Είναι ο 67χρονος Γερμανός Ότο Πφίστερ, πρώην προπονητής του Ζαΐρ και της Γκάνα. Στο μεταξύ, η ζωή στη χώρα έχει επανέλθει στους κανονικούς της ρυθμούς...

More Taste

Less gravity

velvet pot pourri./30

ELECTRO-PUNK'S NOT DEAD VOL. 2
Οι Μίκρο επιστρέφουν στα decks του Arthouse για ένα ακόμη dj-set που είναι και live, που είναι και παρουσίαση ακυκλοφόρητων remix των κομματιών τους. Τα electro-punk beats καταστρέφουν τον εφρυσχασμό ενός ακόμη κυριακάτικου chillout. Με μικρόφωνα, synths και όλο τον back catalogue των electro εμμονών της δισκογραφίας τους, οι Μίκρο και ο dj Chillout Destroyer αναλαμβάνουν να οδηγήσουν το κοινό του Arthouse ξανά σε χορευτικές φιγούρες. Το Arthouse καθιερώνει τα εβδομαδιαία θεματικά πάρτυ κάτω από το σύνθημα «support your local DJs and DJanes»!

Electro-Punk's Not Dead vol. 2
Μίκρο & dj Chillout Destroyer
Κυριακή 2 Απριλίου
Arthouse, Θεσσαλονίκη

FORGIVE

«Όχι» είπα στο Βασιήν, σκινοθέτη του έργου.

«Ναι» του ξαναείπα.

«Ενώ, όχι, δεν ξέρω...» είπα πάλι.

«Ίερείς...» ξαναείπα, «φορές περπατώ στο δρόμο και ακούω παιδιά να

λένε: "μαμά, μαμά, μια κάνουν!"... Όχι, δεν ταξίζομαι. Έτσι κι αλλιώς φορώ

παράταιρα ρούχα· ρινέ, τυρέ, πορτοκαλί, πουά, πατά με μεγάλη λαχνά

κουμπί και όλα αυτά μαζί και ανάκατα...»

«Έτσι κι αλλιώς», είπα πάλι, «είμαι μια "γνώστη-άγνωστη" (εικαστική)

κατασκευάστρια γάτων. Όμως κοίτα... οι γάτες τον τελευταίο καιρό μπηκάν σε

ρούχα. Παιδικά χρωματιστά ρούχα αγοράσμένα από την αμερικάνικη αγορά.

Μήπως ν' αγοράσουμε ρούχα στους ηθοποιούς που θα ραφτούν σε κοντρό

νάβιον και θα φορεθούν σε μάσκα –που έτσι κι αλλιώς αυτό είναι το ρούχo;...»

Ο Βασιής κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Έτσι κι έγινε. Κι αντί να ντύσω τη

γάτα, έντυσα τον ηθοποιό. Και το έργο ανέδρακε. Και παίζεται στο θέατρο

«Σχεδίο». Βουτάδων 34 στο Γκάζι. Το έργο είναι το –σε διασκευή– αφήγημα της

Σύνης Τριανταφυλλίδου «Συγκύρωση». Πραγματοεύεται την ιδιότυπη σχέση μιας

μπετάρας με το δολοφόνο του παιδιού της. Αυτής που μπορεί και συγχωρεί.

Τη σκηνοθεσία έχει κάνει ο Βασιής Κανελλόπουλος. Τα σκηνικά είναι του

Οδυσσέα Καψιδά. Τα κουστούμια της Αντζί Καρατζά. Οι μάσκες του Στύριου

Μπονιάτου. Βοηθός σκινοθέτη: Τζίνα Αποστολοπούλου.

Παίζουν οι ηθοποιοί:

Αντώνια Κούμπερ: Ελένη Μακρή

Χορός: Κώστας Γεραντώνης, Χρυσάνθη Γεωργιάδου, Θεωνά Κουτσουράκη,

Κωνσταντίνια Μάρα, Μπενέτα Οικονόμου, Βασιλής Παπαγεωργίου

Παραστάσεις:

Από 13 έως 29 Μαρτίου κάθε Δευτέρα, Τρίτη & Τετάρτη.

Από 3 έως 19 Απριλίου κάθε Πέμπτη, έκτος Πέμπτης.

Τιμή εισιτηρίων: 210 3477448

WWW.THELOSSPROJECT.NET

Η ιστοσελίδα www.thelossproject.net ξεκίνησε τη λειτουργία της στις 26 Φεβρουαρίου 2006. Σε αυτή μπορεί κανείς να βρει τα σχεδιάσματα και κείμενα καλλιτεχνών από την Ελλάδα και το εξωτερικό με θέμα την απώλεια, κείμενα θεωρητικών, το επιμελημένο αρχείο που καταγράφει τις συναντήσεις της «ομάδας εργασίας», αλλά και ένα διαδραστικό blog, όπου ο επισκέπτης μπορεί να καταθέσει τη δική του απώλεια. Η πρωτοβουλία ανήκε στην εικαστικό Μαρία Κόντη, η οποία την άνοιξη του 2004 απύθνυε ένα πρώτο κάλεσμα σε καλλιτέχνες από την Ελλάδα και το εξωτερικό για την αποστολή ενός σχεδιάσματος – κι όχι ολοκληρωμένου – έργου, όπως κι ενός κειμένου του ίδιου του συμμετέχοντος γύρω από το θέμα της απώλειας. Κάτω από το γενικό τίτλο draft drawing, συγκεντρώθηκε ένας αριθμός σχεδιασμάτων και κειμένων από καλλιτέχνες διαφόρων

εθνικοτήτων, ενώ παράλληλα ξεκίνησε μια σειρά συναντήσεων μιας ομάδας ελλήνων εικαστικών που συμμετέχουν στο project – γνωστή κι ως «ομάδα εργασίας» – με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών πάνω στο θέμα της απώλειας, αλλά και την προσπάθεια απόδοσης μιας μορφής στο αρχείο που έχει συγκεντρωθεί. Προεκτείνοντας το κάλεσμα σε μη εικαστικούς, το αρχείο εμπλουτίστηκε με συμμετοχές θεωρητικών από διάφορους κλάδους. Το Μάιο του 2005 οι καλλιτέχνες της «ομάδας εργασίας» αποκρίθηκαν θετικά στην πρόκληση να «εκτεθούν» μέσω της επιμέλειας και παρουσίαισης του αρχείου συναντήσεων στην ίδια την ιστοσελίδα, με σκοπό την προβολή της διαδικασίας μέσα από την οποία το έλαβε μορφή το loss project.

Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε με το
e-mail: info@thelossproject.net

The Chap (www.thechap.org)
Σάββατο 18 - Κυριακή 19 Μαρτίου
Μικρό Μουσικό Θέατρο
Βεΐκου 33 Κουκάκι
Έναρξη: 10μ.μ.
Είσοδος: 12€
info@smallmusictheatre.gr
<http://www.smallmusictheatre.gr>

THE CHAP

Το άλμπουμ τους με τίτλο «Ham» συμπεριλήφθηκε στους 50 καλύτερους δίσκους του 2005 από το γνωστό και μη εξαιρετέο Wire, που το χαρακτήρισε «κνηχτικά απρόβλεπτο και αρμονικά ασταθές». Οι Chap, μια ελληνο-γαλλο-γερmano-βρετανική μουσική συμμαχία με έδρα το σκοτεινό Βόρειο Λονδίνο, καταφτάνουν τώρα για πρώτη φορά στη χώρα μας και στο Μικρό Μουσικό Θέατρο στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής τους περιοδείας. Το «δικό μας παιδί» στο συγκεκριμένο γκρουπ είναι ο Πάνος Γκίκας, ιδρυτικό στέλεχος των Raining Pleasure. Οι Chap άρχισαν να γίνονται ευρύτερα γνωστοί το 2002, όταν τους άκουσαν τα εκλεκτικά αυτιά της δισκογραφικής Lo Recordings (Red Snapper, Susumu Yokota, Luke Vibert κλπ) και ακολούθησε μια σειρά ηχογραφήσεων και κυκλοφοριών που φτάνουν ως το περσινό άλμπουμ Ham (Μάιος 2005) και το 7" single I am oozing emotion (Σεπτέμβριος 2005), καθώς και πληθώρα εμφανίσεων με τους Erase Errata, Oneida, Tom Vek, 13+god και Picastro. Η μουσική τους είναι κατά βάση pop, με α-σαφείς επιρροές από το post punk, τη Disco και το Krautrock, μεταξύ –πολλών– άλλων. Οι σχεδόν προγλωσσικοί στίχοι τους μιλούν με την ίδια ζέση αλλά και απόσταση για τη διάρροια, το φαγητό, τον έρωτα, τις μπίζνες, τη μελαγχολία. Το συγκρότημα ανακατεύει περίτεχνα σχεδόν όλα τα μουσικά είδη και δημιουργεί μια εκλεκτική εγκεφαλική pop την οποία μπορεί κανείς να χορέψει μέχρι τελικής πτώσης.

2° ATHENS VIDEO ART FESTIVAL

Η Multitrab Productions προσκαλεί ξανά όλους τους φίλους της κινούμενης εικόνας (ανεξαρτήτου ηλικίας) να συμμετάσχουν στο 2ο Athens Video Art Festival που θα πραγματοποιηθεί τον Απρίλιο του 2006 και θα περιλαμβάνει εκθέσεις video art, video installation κτλ καθώς και τη φιλοξενία έργων και φεστιβάλ από το εξωτερικό. Προθεσμία παράδοσης συμμετοχών: 15 Μαρτίου 2006 (σφραγίδα ταχυδρομείου). Σημαντική είναι η online προεγγραφή.

On line προεγγραφή, πληροφορίες για τους κανόνες και φόρμα συμμετοχής θα βρείτε στην ιστοσελίδα: www.athensvideofestival.gr
Για πληροφορίες ή διευκρινίσεις, αποστείλετε e-mail στη διεύθυνση: info@athensvideofestival.gr

2° PIXELDANCE VIDEO-ART FESTIVAL [SALONICA]

Το 2ο pixeldance festival διοργανώνει η ομάδα In Flux Art και θα πραγματοποιηθεί τον προσεχή Μάιο στη Θεσσαλονίκη. Deadline για την υποβολή αιτήσεων είναι η 20η Μαρτίου. Για περισσότερες πληροφορίες ρίξτε μια ματιά στο www.pixeldance.gr

Το Μουντιάλ στη Γερμανία
Κινηματογραφικό φεστιβάλ ποδοσφαίρου
Από 13 έως 20 Μαρτίου
Goethe- Institut Athen
Ομήρου 14-16
Είσοδος Ελεύθερη
www.goethe.de/ins/gr/ath/ver/flm/el1081343.htm

Οr») (1993) του Σεϊκ Ντουκουρέ από τη Γουινέα και το –ίσως– γνωστό από τις πολλές τηλεοπτικές μεταδόσεις σουπδικό «Φίμπεν, ο Μπόμπρας των Γηπέδων» («Fimpen») (1974) του Μπο Βίντερμπεργκ. Επίσης, τα 2 γερμανικά ντοκιμαντέρ για το γυναικείο ποδόσφαιρο («Σε Ακάθεκτη Πορεία», 2005, του Πίτερ Μπέλε και «Εμπρός Κορίτσια!», 2004, των Έρικα Χάξερ και Κάλε Στάιμαν). Το σφύριγμα της έναρξης θα δοθεί με το βωβό «Η Δαιμόνια Εντεκάδα» (1927) του Ζόλταν Κόρντα με τη συνοδεία ειδικού σετ για την περίπτωση από τον Dj Lo-Fi (Λάμπρο Τσάμπ), ενώ της λήξης με 44 ταινίες μικρού μήκους από όλο τον κόσμο που επιλέχτηκαν με το γενικό τίτλο «Shoot Goals! Shoot Movies!» από το Talent Campus της Μπερλινάλε 2004.

PSYCHOBILLY BONE SHAKER

(rock 'n' roll, surf, garage)
Πάρτι στο AFTER DARK (Διδότου 31 & Ιπποκράτους) κάθε πρώτη Τρίτη του μήνα με τους George the Ripper και Manwolf Louie στα πλατό, να εγγυούνται μια απολαυστική διαδρομή στο παρελθόν και το παρόν του ψυχωτικού rock 'n' roll που δημιούργησαν μετρ του είδους, όπως οι Screaming Lord Sutch, Sonics, Cramps, Meteors, Guana Batz...

Ώρα έναρξης 23:00
Είσοδος Ελεύθερη.
AFTER DARK (Διδότου 31 & Ιπποκράτους)

DO THE VELVET!!

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια

KENTRO: Boosze, Κολοκοτρώνη 57 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλου 5 (στοά Βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύτση | Το Χρώμα, Λέκκα 8 & Καραγεωργη Σερβίας | Paigi daeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξτέλους), **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeïna, Κιάφας 6 | Decadance, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, πλ. Εξαρχείων, | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μπενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διπλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιδروμίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννταπέντε, Καλλιδروμίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομικάλη 168, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De Luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6-8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheke, πλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πλ-Πουλ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Guru Bar, πλ. Θεάτρου 10 | Loop, πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμίδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Γκαζάκι, Τριπτολέμου 31 | Νηπιωγχείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περσεφόνης & Δεκελίων 12 | Matasca's, Περσεφόνης 41 | Tapas, Τριπτολέμου 44, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτι Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγή 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολογίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλατ. Κεφαλαρίου

KENTRO: Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Clipart, Μπότσα 6 | Gimnick, Τσαμαδού 15 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδروμίου 67-69, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Το Βρακί, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Mr. Vinylios, Ηφαιστού 24, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμίδου 3 | Επιδemic, Αγ. Αναργύρων 16 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλλάδος 9, **ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loorsnoo Records, Αχαιών 24, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Rita Pateroni, Μεταξά 40 **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Κολοκοτρώνη 9 & Γκίνη 6, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8

Βιβλιοπωλεία

KENTRO: Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκληπείου 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνη, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολοκοτρώνη 10

καταστήματα

KENTRO: Άστυ, Κοραή 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβήλ, Μαυρομικάλη 168

σινεμά

ΝΕΑΠΟΛΗ: Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Ακτο, Κρανού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243

σκολές

χώροι τέχνης

KENTRO: The apartment, Βουλής 21, | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Chear Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρητος 29, | Καλφαγιάν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταστόλου 11, | Ελένη Κορωνοίου, Μπτασιών 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazou Rouge, Βικτωρος Ουγκώ 15 | Vamiali's, Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.antoporoiou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμοδίου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Els Hanappe, Μελανθίου 2 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παλλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνών, Ναυπλία 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνοχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΟ ΨΥΧΙΚΟ:** Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ομήρου 8, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντας 44

DO THE VELVET και στην υπόλοιπη Ελλάδα!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καφέ - bar - εστιατόρια:** Elvis, Λεωφ. Νίκης 21 | Θερμαϊκός, Λεωφ. Νίκης 21 | Νίκης 35, Λεωφ. Νίκης 35 | Grotesque, Παύλου Μελά 4 | Το νερό που καίει, Προξένου Κορομηλά 47 | De Facto, Παύλου Μελά 19, **καταστήματα:** Αίγλη, Αγίου Νικολάου 3 & Κασσάνδρου | Art House, Βογατσίκου 4 | Α.Ζ.Α. video club, Παλαιών Πατρών Γερμανού 5 | Εναλλακτικό Κάπνισμα, Μπαλάνου 32 | Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Lotus, Σκρά 7 | Noise Records, Λ. Μαργαρίτη 6 | Stereodisc, Αριστοτέλους 4, **Βιβλιοπωλεία:** Παπασωτηρίου, Τσιμισκή 87 | Πρωτοπορία, Λεωφ. Νίκης 3, **χώροι τέχνης:** Gallery Kalfayan, Προξένου Κορομηλά 43 | TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13

ΧΑΛΚΙΔΑ **Velvet cafe**, Τζιαρντίνη 12 **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6 **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** B-Side, Λ. Κατσώνη 1 & Εθν. Αντιστάσεως **ΜΥΚΟΝΟΣ** Εφημερίδες Gallery, Πέτρος Δρακοπούλου 4 **ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ** Culture Net, Ανεμογιάννη Παζινού 3

NEW STAR
ΟΤΙ ΠΙΟ ΞΕΧΩΡΙΣΤΟ ΣΕ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ DVD-VIDEO

Αναπαράσταση,
Μέρες του '36,
Ο Θίασος, Οι Κυνηγοί,
Ο Μεγαλέξανδρος,
Ταξίδι στα Κύθηρα,
Ο Μελισσοκόμος,
Τοπίο στην ομίχλη,
Το μετέωρο βήμα του πελαργού,
Το βλέμμα του Οδυσσέα,
Μια αιωνιότητα και μια μέρα,
Τριλογία : Το Λιβάδι που Δακρύζει

Θόδωρος Αγγελόπουλος collection

Ολόκληρο το έργο του μεγάλου δημιουργού σε dvd video
Ψηφιακό telecine και επεξεργασία από τα αυθεντικά αρνητικά 35 χιλιοστών,
υπό την επίβλεψη του Θόδωρου Αγγελόπουλου

οι τρεις πρώτες ταινίες της σειράς κυκλοφορούν σε dvd

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ : NEW STAR ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 13 17671 ΚΑΛΙΘΕΑ ΤΗΛ: 210 9512991-981 FAX: 210 9566245

Η
ΑΝΟΙΞΗ
ΕΦΤΑΣΕ
ΣΤΟ

μικρο
πολυτεχνείο

the art of seminars

ΝΕΑ SEMINARIA ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

Επιμορφωτικά εργαστήρια Τέχνης στο Ιστορικό Κέντρο της πόλης στην Πλατεία Ασωμάτων 7 στο Θησείο, υπό τον συντονισμό σπουδαίων δασκάλων και καλλιτεχνών για μια βιωματική συνάντηση με την τέχνη και μια ουσιαστική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου μας.

www.mikropolytexneio.gr

ΔΡΑΣΕΙΣ & ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ του Μ.Π.

Ανοιξιάτικα και θερινά σεμινάρια και εκδρομές με πολιτιστικό και επιμορφωτικό χαρακτήρα.

- Τομείς Επιμόρφωσης: Εργαστήρια Κινηματογράφου με Ατελιέ Σεναρίου, Συγγραφής, Θεάτρου - Pocket Theatre, Χόρο - Κίνησης.
- Παράλληλα λειτουργούν: Εικαστικό Εργαστήριο ART IS ART - Image Lab Ψηφιακών Τεχνών - Dance Studio Audio Vocal Studio - Μουσικής Εργαστήριο

Κάθε Σεμινάριο στο Μ.Π. λειτουργεί μεμονωμένο, ενώ με την εγγραφή του αυτόματα αποκτά κανείς την Κάρτα Μέλους Μ.Π. με πολλά advantages. Νέες Ενάρξεις τμημάτων: Φεβρουάριος - Μάρτιος 2006

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ - ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ

Έχοντας δημιουργήσει μια σπουδαία παράδοση μέσα από τα σεμινάρια Λόγου και Γραφής, το Μ.Π. προτείνει ανοιξιάτικα τμήματα:

- Δημιουργική Γραφή με την Χ. Οικονομίδου
- Διαδραστική Γραφή - Έκδοση Περιοδικού με τον Γ. Φλωράκη
- Μυθολογία με τον Φ. Βλαστό
- Αυτοματική Γραφή με τον Θ. Καμινάκη
- Εργαστήρια Συγγραφής Σεναρίου με τους Σ. Βαλούκο, Δ. Γιατζουζάκη
- Στιχουργική με τη Λ. Χαλκιαδάκη

Στο τμήμα της στιχουργικής συνεργάζονται ο Λάκης Παπαδόπουλος, ο Θωδωρής Κοτρωνιάς, ο Ανδρέας Θωμόπουλος και ο Γιώργος Δημητριάδης.

ΑΤΕΛΙΕ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Στο νέο εξοπλισμένο κινηματογραφικό πλάτο του Μ.Π. αρχίζουν:

- Τμήμα Σκηνοθεσίας Κινηματογράφου (για προχωρημένους)
- Εργαστήρι Μοντάζ (σε premiere & avid)
- Εργαστήρι Παραγωγής Τηλεοπτικού Σποτ - Διαφημιστικής Ταινίας
- Εργαστήρι Ντοκιμαντέρ
- Σχεδιασμός Ηχητικής Μπάντας - Μοντάζ Ήχου - Μουσική για Κινηματογράφο
- Υποκριτική μπροστά στην Κάμερα

Συντονιστές: Χ. Δήμας, Π. Χούρσολου, Ν. Γραμματικός, Γ. Οικονομίδης, Α. Φρατζής, Ερ. Βαλιώτη, Ι. Δρόσος, Γ. Καραμπήτσος, Γ. Φραγκούλης.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ART IS ART

Στο νέο Ατελιέ του Μ.Π. ανοίγουν τα σεμινάρια:

- Ζωγραφική με τον Α. Αλιό
- Εικονογράφηση Παιδικού Βιβλίου με τον Ν. Ρεπούλιο
- Εικονογράφηση σε Ύψασμα με τον Μ. Μητσάκη
- Κατασκευή Κούκλας, Μάσκας, Papier Mache με τον Σ. Παπαχρήστου
- Καλλιτεχνική Βιβλιοδεσία - Book Art με την Ι. Παπαδοπούλου
- Κατασκευή Εικαστικού Κοσμήματος και Αξεσουάρ με τη Χ. Κοέν
- Σκηνογραφία - Ενδυματολογία με τους Μ. Νικολαρέζη - Γ. Γιαννούλη

IMAGE LAB ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Στο Image Lab του Μ.Π. ξεκινούν σεμινάρια σε συνεργασία με το Audio Vocal Studio:

- Video Art (Λ. & Α. Ιωνάς)
- Μοντάζ Ήχων (Ι. Δρόσος)
- Κατασκευή Ψηφιακών Ηχοτοπίων (Μ. Ροβίθης)
- Ψηφιακή Φωτογραφία (Μ. Τουλιάτου)
- Animation (Ν. Ρεπούλιος)
- Photoshop - Internet (Ο. Μαθιουδάκης)

ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ART IS ART

Στο νέο Ατελιέ του Μ.Π. ανοίγουν τα σεμινάρια:

- Ζωγραφική με τον Α. Αλιό
- Εικονογράφηση Παιδικού Βιβλίου με τον Ν. Ρεπούλιο
- Εικονογράφηση σε Ύψασμα με τον Μ. Μητσάκη
- Κατασκευή Κούκλας, Μάσκας, Papier Mache με τον Σ. Παπαχρήστου
- Καλλιτεχνική Βιβλιοδεσία - Book Art με την Ι. Παπαδοπούλου
- Κατασκευή Εικαστικού Κοσμήματος και Αξεσουάρ με τη Χ. Κοέν
- Σκηνογραφία - Ενδυματολογία με τους Μ. Νικολαρέζη - Γ. Γιαννούλη

POCKET THEATRE FESTIVAL στο "Φούρνο"

Νέες Θεατρικές Ομάδες και σχήματα υποβάλουν τις καλλιτεχνικές τους προτάσεις ώστε να παρουσιάσουν τη δουλειά τους στο "Φούρνο" (Μάιος 2006) σε ένα Φεστιβάλ που χωράει από κλασικό θέατρο μέχρι video art performances και πειραματισμούς. Υποψηφιότητες έως 31/3/2006.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΣΕΛΕΣ

Call us: 210 32 52 998

DANCE STUDIO

Επίσης νέος χώρος για τα εργαστήρια Χορού και Κίνησης στο Μ.Π. που άμεσα ξεκινούν:

- Κινησιολογία - Χοροθέατρο με την Μ. Αλβανού
- Latin & Σύγχρονος Χορός με την Α. Γεωργίου
- Tango Theatre με τους L. Alberto - E. Mestre
- Yoga - Tai Chi με την Π. Κολέογλου

AUDIO VOCAL STUDIO - ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

Εντός Μαρτίου ξεκινούν:

- Φωνητική (Β. Κονταξής - Μ. Εσπερ)
- Σύνθεση Τραγουδιού (Χρ. Αλεξόπουλος)
- Μουσική Επιμέλεια για το Θέατρο (Ι. Δρόσος)
- Παραγωγή Μουσικής Ραδιοφωνικής Εκπομπής (Γ. Φλωράκης)
- Sound Design & Editing (Ι. Δρόσος - Μ. Ροβίθης)
- Ιστορία της Jazz (Ζ. Σμουήλ)
- Ιστορία της Κλασικής Μουσικής (Μ. Jossilo)

POCKET THEATRE STUDIO

Τα εργαστήρια Θεάτρου στο Μ.Π. φέτος προσανατολίζονται στη συμμετοχή τους στο Pocket Theatre Festival στο Θέατρο "Φούρνος" τον Μάιο του 2006. Συγκεκριμένα:

- Το εργαστήρι Υποκριτικής με τμήμα χοροθεάτρου
- Το εργαστήρι Θεατρικών Αυτοσχεδιασμών
- Το εργαστήρι Σκηνογραφίας, Ενδυματολογίας, Μακιγιάζ
- Το εργαστήρι Μουσικής Επιμέλειας, Φωτισμών Θεάτρου

Συντονιστές: Σ. Σερίλη, Μ. Γεωργιάδης, Κ. Πουλής, Μ. Νικολαρέζη, Γ. Γιαννούλης, Ι. Δρόσος, Κ. Γαλάνης

ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΜΕ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ - ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Σεμινάρια για λογοτεχνία, θέατρο και κινηματογράφο διοργανώνονται εκτός των τειχών κάθε Άνοιξη και Καλοκαίρι από το Μ.Π. Φέτος συζητείται το Γαλαξίδι, η Μονεμβασιά, η Κεφαλονιά, η Νάξος, το Καστελόριζο και... η Σικελία!

Ενημερωθείτε και κρατήστε θέση εγκαίρως για τα 3ημερα: Καθαρές Δευτέρας, 25ης Μαρτίου, Πρωτομαγιάς, Αγίου Πνεύματος αλλά και τη μεγάλη απόδραση του 15 Αυγούστου!